

William Voltz

SLÍDIČI Z M-87

Perry Rhodan 347

Přeložil František Fabián

Světla na palubě CRESTUIV planula. Ocelovou konstrukcí, mající průměr dva tisíce pět set metrů, se neslo chvění, jako by celá loď byla nabitá elektrinou. Na velitelském můstku byly obří obrazovky plné bílých pruhů a konvertory a generátory hučely na plné obrátky.

Admirál Atlan se starostlivě podíval na plukovníka Akrana.

„Jsme moc blízko, pane,“ řekl stísněným hlasem Epsalan. „Náš ochranný štít takovou zátěž dlouho nevydrží.“

Atlan neodpověděl, jenom se zadíval na obrazovku. Proudý slunečních plynů, které se jako plamenné jazyky rozbíhaly do vesmíru, se zdály být na dosah ruky.

„Musíme zůstat na nejnižší možné oběžné dráze. Dumfriové jsou velmi inteligentní a jistě je napadne prohlédnout všechny hvězdy, které jsou blízko pevnosti Agena Trumba,“ řekl Atlan, když viděl, že Merlin Akran čeká na odpověď.

Sluneční energie ozařovala panoramatickou obrazovku a v její záři vypadal Akranův obličej v jednu chvíli jako bronzová posmrtná maska. Atlan uvažoval, jak

musí být kapitán CRESTUIV asi unavený. Merlin Akran svoje místo na můstku poslední tři dny téměř neopustil.

Většina dumfrijské flotily zmizela. Atlan předpokládal, že nejméně sto nepřátelských letadel v sektoru zůstalo, aby hledalo loď

Pozemšťanů a hlídalo pevnost. Po zničení lodi MINHAU začal hon na CRESTIV a na loď dvou Halut'anů. Vlajková loď se v současné době skrývala ve stínu modrého slunce a byla od pevnosti vzdálená asi šest světelných měsíců.

V posledních třech dnech se lodě Dumfriů několikrát nebezpečně přiblížily, ale CREST IV neobjevily. Atlan věděl, jak nebezpečné je pro ně letět tak blízko k modré hvězdě, ale byla to jediná možnost, jak uniknout pronásledovatelům. Vzpomínal na Perryho Rhodana a pět dalších mužů, kteří zůstali jako zajatci Agena Trumba v pevnosti. V současné chvíli jim nemohl pomoci.

Z myšlenek ho vytrhl hlas Merlina Akrana: „Co myslíte, pane, kde se teď halutská loď skrývá?" ptal se Epsalan. Arkonidan odpověď neznal. Icho Tolot a Fancan Teik vyrazili se svou lodí a chtěli dosáhnout sluneční soustavy Parjar. Vycházeli z předpokladu, že Budovatelé centra nevědí, že na jejich lodi byl zničen zaměřovač systému. Icho Tolot se orientoval při letu podle protivníkových lodí. Chtěl, aby Dumfrioové věřili, že se chce za každou cenu dostat ke třem rudým sluncím. Tam by se mohl ukrýt, aniž by byl ohrožen modrým zářením z centra galaxie M-87.

„Tolot a Teik jsou na cestě k soustavě Parjar. Vědí, co mají dělat. O ty se starat nemusíme," ujistil Epsalana Atlan. „Naši protivníci si mohou myslet, že jsme na halutské lodi soustředili celou posádku CRESTU IV a míříme do Mléčné dráhy. To by pro nás mohlo být výhodné, protože by museli přizpůsobit svoje plány více možnostem."

Akran chtěl něco namítat, ale přerušil ho neuvěřitelný rámus. Zdálo se, že obrazovky začínají chrlit oheň. Obrovská sluneční energie na vteřinu ovládla loď. Hrozilo, že se ochranný štít zhroutí.

Merlin Akran seděl skloněný nad hlavními kontrolkami, ruce na páce řízení, ale připravený i na to, že budou muset na poslední chvíli prchnout. On i Atlan věděli, že pokud bude ochranný štít zničen, nepodaří se jim uniknout. CREST IV by v takovém případě krátce vzplanula a pak by se vypařila jako kapka vody na rozpálené kovové plotně.

Arkonidan se podíval na hodinky. Před hodinou odstartovaly dva letouny s úkolem spojit se s Rhodanovou skupinou. Na palubě byl i Gucky a Atlan věřil, že se myšobovi podaří telepaticky se spojit s Johnem Marshallem.

Přístroje zase zarachotily.

„To je Čiré šílenství. Pokoušíme osud," mumlal si pro sebe Merlin. Atlan ukázal na drobné skvrnky na kraji obrazovky.

„Lodě Dumfriů. Vždycky se znovu objeví. Jedině tady, kde nyní jsme, máme šanci."

Akran se nejistě zasmál. „To jsem zvědavý, kdo se zhroutí dřív moje nervy nebo ochranný štít?"

Dva sluneční výboje zasáhly CREST

IV a otrásly jí. Na můstku se setmělo.

V ochranném štítu se soustředilo nepředstavitelné množství energie.

Lod' sténala. Muži její řeči rozuměli, jejich vlajková loď byla v nejvyšším stupni nebezpečí.

Atlan zíral na kontrolky: ukazatel přípustné zátěže štítu daleko překročil červenou hranici. Akran se díval na admirála a jeho oči mluvily víc než všechna slova.

Najednou se začalo jasnit, energetické napětí klesalo.

„Tak jsme to zase jednou přežili," zašeptal hlavní technik, podplukovník Bert Hefrich. „Generátory jsou trvale přetíženy, nedovedu si představit, co by se stalo, kdyby vypadl některý konvertor."

Na obrazovce byly stále ještě vidět drobné skvrnky. I když se z CRESTU IV dalo těžko zaměřit pod nadměrnou energetickou clonou, byl si Atlan jistý, že jde o hlídkující loď Dumfriů.

„Musíme zatím zůstat na téhle oběžné dráze," rozhodl Atlan.

Pevností se neslo zaúpění, skřípavý zvuk, jako by se mohutná budova chtěla zřítit. Jeden ze šesti mužů, kteří leželi na podlaze, se pohnul. Když rámus neustával, zvedl se na kolena a poslouchal.

„Slyšíte to?" zeptal se doktor Jean Beriot svých přátel.

„Práce na opravě budovy jsou v plném, proudě," řekl Roi Danton a ani nezvedl hlavu. „Myslím, že Agen Trumb chce mít svoji pevnost co nejdřív v pořádku."

Rámus ustal a v tichu se ozval Rhodanův hlas.

„Ten randál, co jsme slyšeli, nebyl způsoben stavebními pracemi."

Doktor Beriot se snažil ve tmě rozeznat Rhodanův obličej.

„Co myslíte, že se stalo?" vyptával se.

„Myslím, že přistála jedna z obrovských lodí Dumfriů. V minulých dvou dnech přistávalo v pevnosti víc menších letadel a vysazovalo roboty. Znělo to podobně."

V Beriotových tmavých očích se objevil strach.

„Chtěl bych vědět, co se tam venku děje. Jaké s námi může mít Agen Trumb úmysly?"

„Však se to včas dozvíme," uklidnil ho Roi Danton.

Perry Rhodan předpokládal, že Agen Trumb se bude snažit svých šest zajatců co nejdřív odtransportovat pryč. Kam je bude asi chtít převézt?

Na tuto otázku Rhodan odpověď neznal. Také pokusy Johna Marshalla telepaticky se vloučit do myšlenek Agena Trumba byly bezvýsledné.

Agen Trumb dal Pozemšťanům jasně najevo, že jakýkoliv pokus o

útěk je beznadějný. Kolem pevnosti byl obnoven ochranný štít. Roboti a speciální oddíly Dumfriů a Modrých trvale pracovali na odklizení škod. Co se bude dít dál?

Perry Rhodan si byl jistý, že Agen Trumb je v kontaktu s Budovateli centra a dostává od nich pokyny. Perry doufal, že bude co nejdřív vyzván k rozhovoru a potom snad bude moci vyjednávat. Snad bude s těmito tajemnými osobami lepší domluva než s jejich podřízenými. Zvenčí se ozvalo klepání a přerušilo Rhodanovy myšlenky.

„Všude v pevnosti se pracuje," konstatoval doktor Josef Lieber, hlavní matematik CRESTUIV. V šeru mu zářily oči. Zdálo se, že Lieber snáší zajetí snáz než jeho kolega doktor Beriot, který vysloveně trpěl.

Oba vědci byli zvyklí žít na palubě CRESTU IV. Málokdy se stávalo, že se účastnili zvláštních akcí, a proto byla současná situace pro ně značně rozčilující.

To Perry Rhodan, John Marshall, Roi Danton i jeho ertruský osobní strážce Oro Masut se vyrovnali se zajetím celkem leh •

Venku v chodbě bylo rušno. Rhodan se vyčkávavě zvedl, ale dveře zůstaly zavřené. Ať byl venku kdokoli, o zajatce se nestaral. Agen Trumb zřejmě vydal pro celou svoji posádku přísný zákaz jakéhokoli styku s Pozemšťany.

„Proč vlastně Atlan neútočí?" ptal se doktor Lieber.

„Zapomínáte, že pevnost je chráněna loďmi Dumfriů. Pokud by byla CREST IV poškozená, nebo dokonce zničená, byli bychom tady zajati navěky," vysvětloval mu situaci Rhodan.

Zatímco mluvil, pozoroval doktora Beriota a přemýšlel, co se s tím mužem děje. Přemýšlel o tom, že řekne Johnu Marshallovi, aby sledoval telepaticky doktorovy myšlenky.

Doktor Jean Beriot byl typický vědec. Na palubě CRESTU IV byl schopný neuvěřitelně experimentovat a obdivuhodně bádat, ale mimo své známé prostředí byl nejistý a nespolehlivý.

Najednou klaply dveře a v otvoru se objevil Agen Trumb. Jeho bílé, třpytící se tělo se odrazilo na pozadí chodby.

„Inženýr ze základny!" vyrazil ze sebe Oro Masut.

Agen Trumb mlčel a pozoroval zajatce. Za ním v chodbě bylo slyšet rachot. Agen zřejmě nepřišel sám, za ním byli jistě ozbrojení Dumfriové.

„Slyšeli jste přistávat vesmírnou loď?" zeptal se konečně.

„Bylo slyšet hluk a zdálo se nám, že to

může být přistávající loď," odpověděl Perry Rhodan. Mluvil klidně. Byl si vědom, že Agen Trumb čeká na každou známku rozčilení.

„Odlétalo i přistávalo plno lodí. Už jsem vám řekl, že vás odtud odvezu. Teď přišel čas!" pokračoval Agen Trumb.

„Myslím, že by nám námitky nebyly nic platné," konstatoval Rhodan. „Přesto se ještě jednou pokusím vás přemluvit." „Chcete mne zase přesvědčovat, že nejste naši nepřátelé," reagoval Trumb.

„Správně," potvrdil Rhodan. „Proč nevěříte našim logickým argumentům?"

„Možná, že nejste náš nepřítel, ale jste přítel dvou Bestií. Jaký je v tom rozdíl?" „Rozdíl je v tom, že Icho Tolot a Fancan Teik jsou dva Haluťané, kteří mnohokrát mému národu pomohli," odpověděl Rhodan.

Agen Trumb dal najevo pohrdání. „Jste těmi Bestiemi ovlivnění, ale tomu teď bude konec."

Rhodan v těch slovech pocítil hrozbu. Co to mělo znamenat?

Inženýr ze základny zřejmě považoval rozhovor za ukončený a dal znamenání vojákům, kteří stáli v pozadí. Vynořilo se osm Dumfriů a namířilo své zbraně na zajatce.

„Chystají se nás odvést. Možná se nám podaří uprchnout," řekl vztekle Roi Danton. Rhodan varoval: „Nesmíme se unáhlit.

Je jasné, že Agen Trumb nebude váhat a klidně nás dá zabít, kdybychom mu dělali potíže"

Jeden z Dumfriů k němu přistoupil a natlačil mu ústí své zbraně do boku. Jednal podle pokynů Agena Trumba.

„Nestrpím, abyste se bavili mezi sebou svou řečí. Od teďka budete používat pouze centrální idiom!"

Rhodan se chladně zasmál a o krok ustoupil.

„Vy máte prst na spoušti," odpověděl. Čtyři Dumfriové vzali mezi sebe Oro Masuta a doktora Beriota. Masutův obličej, zjizvený po neštovicích, jasně vyjadřoval, co si o takovém zacházení myslí. Roiův obrovitý osobní strážce nemohl ale proti přesile nic dělat a byl si toho vědom.

„Teď jste na řadě vy dva," ukázal Agen Trumb na Roie a doktora Liebera. Oba muži byli vyvedeni.

„Jsem si jistý, že máte starosti," obrátil se Agen Trumb na Rhodana.

„Vaše ovládnání je sice obdivuhodné, ale pýchou se vaše postavení nevylepší. Počkejte, až budeme na Dwellionu, tam vám pomůžou." Rhodana tato tajuplná poznámka znepokojila. Poprvé slyšel jméno

Dwellion. Pravděpodobně to byla některá další planeta, kterou Budovatelé centra ovládali. Že by jim tam pomohli, o tom Rhodan pochyboval. Ta poznámka musela mít jiný význam. Dovnitř vstoupili další čtyři Dumfriové. Jejich oděv zvláštní druh kalhot a široký pás by za jiných okolností vypadal směšně. Podle lidského měřítka byli Dumfriové strašně ošklivé bytosti. Rhodan přemýšlel, na jakém stupni vývoje vlastně stojí. Určitě nebyli příliš inteligentní.

„Tak, můžeme jít," řekl Agen Trumb zdvořile.

Rhodan a Marshall byli vyvedeni na chodbu, kde bylo slyšet hluk, který dělaly čtyři opravářů. Došli až ke křižovatce, kde stálo připravené vozidlo a v něm bylo vidět pohybující se postavy. Průsvitná kupole odrážela světlo stropních lamp, takže Rhodan nedokázal rozeznat, kdo se uvnitř nachází.

„Nasedat!" přikázal Agen Trumb. Jeden z Dumfriů šel napřed a za ním nastoupili do kluzáku Marshall s Rhodanem. Uvnitř už seděli na bočních sedačkách Danton a doktor Lieber. Oro Masut stál mezi dvěma Dumfrii, kteří ho zřejmě považovali za nejnebezpečnějšího z celé skupiny. Doktor Beriot stál vedle vchodu.

Agen Trumb pokynul jednomu z vojáků a ten jim přinesl helmy, které patřily k vojenské výbroji Pozemšťanů.

„Nedělejte si marné naděje. Ty helmy jsme prohlédli a vysílačky jsme z nich odstranili. Dostanete je jen na ochranu, než se dostanete k lodi," informoval je inženýr.

„Potřebujeme ještě torny, patří k výbavě. Bez nich budeme ve vakuu bezmocní," žádal Rhodan.

„My jsme vaše torny prohlédli. Bohužel je v nich nejen zásoba kyslíku, ale mohou sloužit i jako agregát při letu. Je v nich zabudovaný i antigravitační projektor. Museli jsme dýchací zařízení složitě uvolnit. Buďte rádi, že ho můžete použít," vysvětloval Agen Trumb. Rhodan si jenom povzdechl. Převzal přístroje od jednoho z Dumfriů a ani se nesnažil je překontrolovat. Agenu Trumbovi věřil. „Řekněte, až budete hotovi." Rhodan se rozhlédl. „Jsme připraveni." Jeden z Dumfriů si sedl na místo pilota a vozidlo velkou rychlostí vyrazilo. Teprve teď se začal do ochranného obleku soukat i Agen Trumb. Dumfriové si nasazovali helmy.

Kluzák uháněl na svém energetickém polštáři chodbou. Pilot si byl zřejmě jistý, že nikoho cestou nepotkají. Chodba končila v jakési konstrukci podobné kleci, kam se stroj sotva vešel. O chvíli později

už začala klec stoupat do výše.

Krátce nato se otevřely dveře a dovnitř vniklo bleděžluté světlo. Nad nimi zářil ochranný štít, který obestíral celou pevnost.

Agen Trumb si všiml Pozemšťanova pohledu. „Ano, už je zase v pořádku," řekl.

Kluzák vyjel z výtahu a zastavil. Byli u obrovské lodě. Podle Rhodanova odhadu byla nejméně tři kilometry dlouhá a měla pět set metrů v průměru.

„Impozantní, že?" zeptal se Agen Trumb. Jeho hlas tlumený helmou zněl dutě,

„To je vesmírná loď Budovatelů centra?" vyzvídal Rhodan.

„To je bojová loď Dumfriů," vysvětlil Trumb. „Počkejte, až nastoupíte, pak teprve uvidíte, co všechno Dumfriové umí." Agen Trumb chtěl zřejmě udělat na Pozemšťany dojem. Chtěl je přesvědčit, že obyvatelé M -87 jsou dost mocní, aby dokázali zničit vlast Bestií. Za jejich domov považován Mléčnou dráhu.

„Nějak jsi se odmlčel, Pozemšťane," poznamenal Agen Trumb.

„Demonstrace vojenské síly ve mně vyvolávají vždycky tíseň. Ten, kdo takové věci buduje, se také snaží je použít," vysvětloval mu Rhodan.

„A co vy? Vy nepoužíváte svoje zbraně?"

„Jen, když je to nutné."

„Takovou odpověď si může každý vysvětlit jak chce," namítl Inženýr ze základny.

„Můžu to upřesnit. Používáme zbraně, když jsme ohroženi a i potom jenom v případě, že vzájemná domluva není možná."

„Jak vznešené! Jenom nechápu, že vás národ ještě nevymřel," ironicky se poškleboval Agen Trumb.

„Každý systém má svoje klady i zápory. Vy, Agene Trumbe, jste dost chytrý, abyste věděl, že i války mohou ohrozit mnoho národů." Agen Trumb neodpověděl a vzdálil se k východu z kluzáku. Bylo jasné, že si myslí, že Rhodanova slova neodpovídají realitě. Považoval Pozemšťany za spojence Bestií.

Dveře kluzáku se otevřely a John Marshall s doktorem Beriotem v doprovodu jednoho z Dumfriů opustili stroj. Hned po nich opustili kluzák i Roi Danton a jeho tělesný strážce Oro Masut. Nakonec odcházeli Rhodan, doktor Lieber a Agen Trumb. První administrátor viděl, že i na povrchu pevnosti se intenzivně pracuje. Míhaly se tam tisíce pracovních robotů a montážní stroje pojížděly sem a tam mezi

budovami. Bylo vidět, že Agen Trumb je rozhodnutý dát všechny škody do pořádku. Podle toho, co Rhodan viděl, se mu to dařilo. Všichni zajatci se museli seřadit za sebou, vpředu je vedl Agen Trumb, okolo byli rozestavění ozbrojení Dumfriové a na konci pochodoval také voják. Všichni mířili k velké lodi. Rhodan viděl, že je vystavěná ze stejného kovu jako celá pevnost.

Zád' válcovité vesmírné lodi byla skoro tisíc metrů dlouhá. Vy padala jako vel

ký trychtýř, do kterého vedla řada otvorů.

Víc si Rhodan nestačil všimnout. I tak si uvědomil, že stojí před dokonalou lodní konstrukcí.

Těsně před zádí lodě zůstal Agen stát. Zajatci museli udělat kruh.

Dumfriové a Inženýr ze základny ustoupili a zajatci ucítili, že se začínají vznášet vzhůru. I teď na ně mířily zbraně Dumfriů, jejich ostrážitost nepolevovala. Naděje na útěk prakticky neexistovala.

Rhodan a jeho přátelé přistáli v jenom z otvorů, kde už ' na ně čekali čtyři jiní Dumfriové. Rhodan se rozhlédl po vnitřku lodě. Byly vidět přístroje a kontrolky, na první pohled dokonale vyrobené. Na boční stěně svítilo osm velkých obrazovek, na kterých bylo vidět všechny vchody a východy z lodě. Na jedné z obrazovek mohl Rhodan pozorovat, jak Agen Trumb a jeho Dumfriové míří k hlavnímu vchodu. Když byli všichni pasažéři na palubě, dveře se uzavřely a začalo vyrovnávání tlaku vzduchu.

Agen Trumb si sundal helmu a kývl na Pozemšťany.

„Nemusíte mít obavy, vzduch na lodi je vhodný k dýchání i pro vás.“

Rhodan počkal, až se uzavřou i vnitřní dveře, a pak si také sundal helmu. Jeden z vojáků hned přiskočil a odebral mu tornu.

„Musíte pochopit, že jsme opatrní,“ poznamenal Trumb.

Svoje helmy i torny museli odevzdat všichni zajatci. Jeden z důstojníků je vedl do vnitřku lodi. Rhodan se rozhlížel co lem sebe.

„Je to pěkná loď,“ poznamenal Roi Danton. Mluvil centrálním idiomem, aby Agena neprovokoval.

Všech šest mužů odvedli strážci až do přídi lodi a tam pro ně byla připravena uklizená kabina. Byla jednoduše zařízená, ale nenáročným Dumfriům jistě připadala komfortní. Na jedné z kovových stěn zářila obrazovka. Rhodan doufal, že zůstane zapnutá.

Agen Trumb se zastavil na prahu.

„Nechám před dveřmi dva strážce,“ oznámil jim. „Pokud budete mít něco naléhavého, můžete se jejich prostřednictvím se mnou spojit.“

Dveře se zavřely.

John Marshall rychle přistoupil k Rhodanovi.

„Než jsme nastoupili naloď, krátce jsem se telepaticky spojil s Guckym," hlásil rozčileně. „Myšob je v tryskáči, který hlídkuje blízko pevnosti."

„Sdělit jste našemu prckovi, co se s námi děje?"

Marshall přikývl. „Gucky se okamžitě vracel, aby informaci předal Atlanovi. Ten bude s CRESTEM IV naši loď sledovat."

„Jsem si jistý, že se mu to podaří," řekl doktor Beriot. „Tihle Budovatelé centra

netuší, že na CRESTU IV máme poloprostorového stopaře."

Perry Rhodan se na fysika udiveně zadíval. Sotva vstoupil na palubu dumfrijské lodi, byl malý vědec jako vyměněný. Zase nabyl svoji obvyklou sebejistotu.

• „To znamená, že nás CRESTIV může sledovat a nebýt odhalena," potvrdil Roi Danton.

„Ovšem za předpokladu, že se Gucky stačí včas vrátit. Všechno záleží na tom, kdy odstartujeme," tlumil Rhodan jejich přílišnou naději.

Gucky neztrácel čas. Jakmile stíhačka opustila lineární prostor, skočil-rovnou na velitelský můstek vlajkové lodi. Ani nepočkal, až malý letoun vletí do hangáru.

Zhmotnil se přímo na stole s mapami a nadělal nepořádek mezi fotografiemi.

, ^Musíme hned odstartovat," křičel udýchaně. „Každá vteřina je drahá. Kupředu, Merline! Musíme honem k pevnosti!"

„Jen klid!" Atlan vstal ze svého křesla a šel ke stolu, na kterém trůnil mrňous. Ten kolem sebe mával tlapkami, jako by tím mohl posádku přimět k většímu spěchu.

„Co se stalo? " chtěl vědět Arkonidan. „Jaké máš pro nás zprávy?"

„Bože, tihle byrokrati," zlobil se Guc-

ky. „Měl jsem kontakt s Marshalllem. Šéf s ostatními je na dumfrijské vesmírné lodi. Cílem lodě je planeta jménem Dwellion. Víc toho o ní nevím, ale máme se za všech okolností snažit sledovat jejich loď."

„Nestihneme je," obával se plukovník Akran.

„Jestli budeme pořád jenom mluvit, tak je fakt prošvihneme," huboval Gucky.

„Musíme to risknout, plukovníku," rozhodl Atlan. „Opustíme

oběžnou dráhu tohoto slunce. Jenom pořád dávejte pozor na dumfrijské lodě."

Epsalan zapnul stroje.

„Už dlouho jsem si přál, abychom konečně zmizeli z blízkosti tohotohle proklatého slunce, pane," oddechl si druhý důstojník, major Drav Hegmar.

Zatímco CREST IV s narůstajícím zrychlením mířila do vesmíru, pozoroval Atlan obrazovku. Poloha pevnosti byla známá, nebylo potřeba složitě vypočítávat kurs.

„Opusťte lineární prostor v bezpečné vzdálenosti od pevnosti," nařídil Atlan epsalskému kapitánovi.

Když se za několik minut potom ocitla CREST IV nedaleko pevnosti, na obrazovce se objevil svítící bod.

„Tady!" vykřikl Gucky. „To je dumfrijská loď. Zřejmě právě startuje."

„Držte sejí, plukovníku," velel Atlan. „Zapojte poloprostorového stopaře."

Ve stejném okamžiku loď Dumfriů zmizela v lineárním prostoru. Merlin Akran nehlučně nadával. Pokud je teď opustí štěstí, protivníková loď se jím ztratí. 'Kalupův konvertor začal pracovat na plné obrátky. Kulovitá vlajková loď se oprostila od struktury Einsteinova vesmíru a vklouzla do librační zóny v jiné dimenzi.

„Impulz!" řekl Atlan klidně. Na obrazovce se objevil další světelný bod. Bylo to vyzařování energie jiné lodi. Ta byla ale menší než vesmírná loď Dumfriů. Atlan se zamračil.

„Někdo vstoupil do lineárního prostoru zároveň s námi. Plukovníku, byla .v blízkosti pevnosti nějaká cizí loď, když jsme se tam my objevili?" „Ne," ujistil ho Akran. Atlan se sklonil nad mikrofonem telekomu.

„Pozor, zaměřovači centráló! Majore Konitzki, máte na své obrazovce cizí loď?" Obrazovka se rozzářila a objevil se na ní mohutný obličej Konitzkého.

„Samozřejmě,'pane," zahřměl obrovitý důstojník.

„Je možné ji identifikovat?" „Sotva," odpověděl velitel zaměřovači centrály.

„Musíme vědět, kdo to zároveň s námi vstoupil do lineárního prostoru, majore!" naléhal Atlan. „Na té lodi také musejí mít poloprostorového stopaře..."

„Není to nezbytně nutné, pane," odpověděl klidně Konitzki. „Jak to,

že ne?"

„Lod' je těsně vedle nás a v závěsu s námi vstoupila i do lineárního prostoru, dalo by se říct, že jsme ji skoro nesli na zádech."

„Naznačujete snad něco?" „Ano, pane. Domnívám se, že je to lod' Halut'anů."

„Tolot a Teik." Atlan si zhluboka odechl. „Doufám, že máte pravdu, majore."

" Arkonidan přerušil spojení a znovu se věnoval zaměřovacím přístrojům.

Dvacet minut poté vstoupila lod' Dumfriů do librační zóny. První lineární etapa byla ukončena. Když se CREST IV vrátila do normálního vesmíru, menší lod' se jí ohlásila. Na obrazovce se objevil Tolotův ošklivý obličej.

„Tolote! Doufali jsme, že jste to vy." Allanův hlas vyjadřoval ulehčení.

„Ano, naštěstí jsme se vrátili včas, jinak bychom se byli navzájem ztratili," prohlásil Tolot. Atlan v jeho hlase slyšel malou výčitku.

„Nemohli jsme čekat," ospravedlňoval se. „Pěny Rhodan a jeho doprovod se nacházejí na palubě dumfrijské lodi. Odváží je na Dwellion. Gucky se víc nedokázal dozvědět.

Museli jsme za tou lodí vyrazit hned. Mysleli jsme, že se hned tak nevrátíte, že

jste příliš zaměstnání předstíráním útoku na soustavu Parjar."

Tolotův smích rozechvěl reproduktor.

„Však se nám to taky podařilo. Dumfriové jsou jistě ještě teď přesvědčení, že jsme na cestě k soustavě Parjar."

„Budovatelé centra vás považují za Bestie," dodal Atlan.

„Máme tedy malou psychologickou výhodu. Vládci M-87 předpokládají, že můžeme souhvězdí Panny kdykoliv opustit a vás z CRESTU IV že můžeme vzít s sebou do vaší domoviny/"

„V tom omylu je musíme udržet." Tolotův obličej zmizel z obrazovky, ale jeho hlas bylo ještě slyšet: „Lod' Dumfriů právě zahájila druhou lineární etapu."

„Budeme je dál pronásledovat," řekl Atlan. „Jsem zvědavý, jaká je to planeta, ten Dwellion. Tak by mne zajímalo, proč právě tam unášejí Rhodana a jeho společníky."

Po čtvrté lineární etapě nechali za sebou osmnáct tisíc světelných let a ještě třicet tisíc jim zbývalo do centra galaxie M-87.

Před nimi se nacházelo žluté slunce běžného typu. K němu patřily

dvě planety, jedna žhavá, neobydlená a druhá, která musela být Dwellion. Plukovník Akran upozornil Atlana na roje, které pluly směrem k centru galaxie.

„Vidím je, ale teď mne víc zajímá ta neznámá sluneční soustava," reagoval Atlan.

Mezitím zjistili, že planeta Dwellion je zaznamenaná i v hvězdném atlasu Scoarů. Slunce, kolem kterého kroužila, se nazývalo Dewel. Atlana zklamalo, že tam o planetě nebyly žádné další údaje. Jediné, co se dozvěděli, bylo, že je na ní kyslíková atmosféra a že většina povrchu planety je kryta moři.

Loď Dumfriů zamířila do sluneční soustavy Dewel. Atlan by ji byl rád následoval, ale kolem Dwellionu kroužila minimálně stovka dumfrijských stíhaček. Budovatelé centra se chránili před všemi možnými riziky a pravděpodobně i proti eventuelnímu náletu CRESTU IV. Icho Tolot se znovu ohlásil. „Jsme u cíle. Vidíte také tu nepřátelskou letku?" „Jistě," odsekl Atlan. „Jaké máte plány?"

„To si musím rozmyslet. Zatím není možné, abychom vletěli s CRESTEMIV do soustavy Dewel. Možná bychom se mohli pokusit o nějakou malou výzkumnou výpravu s několika tryskáči."

„Tak to abychom se schovali ve stínu některé hvězdy," uvažoval Tolot. „Úkrytů je tu dost, hvězdy tu jsou blízko u sebe." Atlan byl zklamaný, doufal, že se mu podán Rhodanovu skupinu na Dwellionu osvobodit. S přítomností nepřátelské flotily nepočítal. Alespoň ale věděli, kde se Rhodan a jeho přátelé nacházejí.

Agen Trumb stál nehybně před obrazovkou v kabině šesti zajatců. Vypadal jako socha vytesaná z bílého kamene. Pozoroval povrch planety Dwellion, který byl dobře vidět na obrazovce.

Ve vchodu stáli dva Dumfrioové s namířenými karabinami a hlídali zajatce, aby je nenapadlo zaútočit na Inženýra ze základny.

Po dlouhých minutách mlčení se Agen Trumb konečně pohl.

„To je Dwellion," oznámil. „Druhá planeta sluneční soustavy Dewel. Zajímá vás?"

Rhodan se musel smát. „Stejně nám povíte jenom to, co sám budete chtít." Rhodanovi pořád nebylo jasné, jaký vlastně Agen Trumb je.

Jednou se choval odtazitě a tvrdě, jindy zase zdvořile a vstřícně.

Zřejmě stále nevěděl, jaké zacházení si jeho zajatec vlastně zaslouží.

„Dwellion má v průměru čtrnáct tisíc kilometrů. Příliš rychlá rotace způsobila, že se tady nevytvořily žádné vysoké hory. Den tady trvá

asi šestnáct hodin." Agen mluvil rychle, jako by informace Četl z nějaké knihy.

Roi Danton se díval na obrazovku a zeptal se: „Je to vodní planeta?“ „Jsou tady jenom dva kontinenty, ale sami uvidíte za chvíli, že v oceánech je plno ostrovů. Vlhkost vzduchu je vysoká, rostlinám se tady dobře daří. Džungle na Dwellionu je ale kultivovaná.“

„Kde přistaneme?“ vyptával se John Marshall.

„Na východním kontinentu. Tam žijí Afanové, Hledači vnitřní pravdy.“ „Co to znamená?“ otázal se Rhodan. Agen Trumb vypadal překvapeně. „Proč předstíráte, že to nevíte?“ vyrazil prudce, otočil se a opustil kabinu..

Rhodan zaraženě mlčel. Vůbec Inženýrovi ze základny nerozuměl. Na obrazovce se stále výrazněji rýsoval kontinent, kde měla loď přistát. Protože byl den, mohli zajatci dobře vidět celou oblast, kde budou nyní bydlet. Jenom pořád nechápali, proč zrovna zde, Na Dwellionu.

Kdo to jsou ti Afanové? K jaké kastě patří? A proč jim říkají Hledači vnitřní pravdy?

„Možná, že tady žijí telepati,“ ozval se John Marshall. „Tím by se to mohlo vysvětlit.“

„Pokud byste měl pravdu, bylo by jasné, proč nás přivedli právě sem. Já o tom ale pochybuji. Naše dosavadní zkušenosti svědčí o tom, že se na M-87 s parapsychologií nepracuje.“ Mezi mraky byl teď dobře vidět povrch

kontinentu. Nebyla tam žádná města, v rozsáhlých parcích stály roztroušeně ojedinělé budovy. Afanové nebyli zřejmě moc družní. Rhodan litoval, že Agen Trumb odešel. Byl by měl plno otázek. Obří loď Dumfriů rychle klesala. Krajina byla pěkně udržovaná, domy připomínaly pavilony. Četné řeky protínaly krajinu jako stříbrné žíly. Jen asi ve dvou místech bylo několik domů pohromadě. Rhodan předpokládal, že to budou výzkumná centra.

V zahradách kvetly záplavy barevných květín. Země Afanů vypadala jako barevné moře.

Když loď začala nalétávat na přistání, obrazovka zhasla. Místo, kde přistáli, už zajatci vidět nemohli.

Roi Danton přistoupil k otci. „Viděl jsi ty malé letouny, když jsme přilétávali k Dwellionu?“

„Ano, bylo jich jistě sto.“

„To znamená, že CREST IV se sem nikdy nemůže dostat.“

Rhodan věděl, že jeho syn uvažuje správně. Zároveň ale doufal, že se dokážou s Atlanem spojit. Snad se Atlanovi podaří vyslat na oběžnou dráhu Dwellionu nějakou stíhačku. V tom případě by se mohl Gucky telepaticky spojit s Marshallem a možná jim i něco dopravit k jejich záchraně.

„Ty pořád mlčíš,“ stěžoval si Danton.

„Copak budeme nečinně čekat, až nás tady oddělají? Nic nepodnikneme?“

Rhodan se zamračil.

„Proč si myslíš, že by nás tady chtěli zabít?“

„Copak si nevzpomínáš, jak nám v pevnosti Agen Trumb řekl, že našemu přátelství s Bestiemi udělá rázný konec? Mluvil o tom zároveň s plánovaným letem na Dwellion. Možná, že mu Afanové při tom mají pomoci.“ Danton luskl prsty. „Říká jim Hledači vnitřní pravdy. Trefný název pro povolání psychologa.“

Rhodan si otřel pot z čela a chraptivým hlasem řekl: „Můžeš mít pravdu. Hledači vnitřní pravdy mohou být skutečně psychologové.“ Doktor Beriot poslouchal jejich rozhovor a zeptal se: „O čem to mluvíte?“

„Obávám se,“ hlasitě prohlásil Roi Danton, „že nás na Dwellionu čeká vymývání mozků. Agen Trumb bude chtít naše přátelství s Haluťany ukončit a to definitivně.“

Perry Rhodan už nepochyboval, že má jeho syn pravdu, a stísněně myslel na jejich setkání s Afany.

Agen Trumb se asi po půlhodině zase vrátil do jejich kabiny.

Provázeli ho tři ozbrojení Dumťriové a jeden cizinec. Byl velmi vysoký, skoro dva metry, měl tenké nohy a čtyři ruce. Kůže se stříbřitě třpytila a na kloubech byla šupinatá. Jeho hlava připomínala velkou hrušku, ze které zářily čtyři inteligentní oči. Hlava byla ovinuta něčím, co vypadalo jako turban. Rhodan později zjistil, že se jednalo o tykadla, která byla podle potřeby buď vztyčená, nebo svinutá.

„Představuji vám Lura Movana, Prvního hledače,“ řekl Agen Trumb.

Rhodan pochopil, že má před sebou Afana. Cítil, jak si ho cizinec prohlíží. Nikdo ze zajatců nepromluvil, všichni zírali jako ochrnutí.

Ústa cizince byla trojúhelníková, nosní dírky skryty ve dvou hlubokých řasách. Najednou se „turban“ rozvinul a objevila se vztyčená tykadla s rozšířenými konci. Každé tykadlo bylo metr vysoké. Rhodan tušil že jimi může cizinec zachycovat různé

impulzy. Vzpomněl si, jak Marshall uvažoval o možnosti, že to jsou telepati.

„Představoval jsem si vás jinak," poznamenal Luro Movan mírným hlasem. Jeho hlas zněl měkce a byl kultivovaný.

„Co jste čekali? Krvelačné bestie?" zeptal se Rhodan.

„V žádném případě. Vyzařujete veliké sebevědomí a rozhodnost. Nechápu, jak jste tak, dobře odolali dlouhému ovlivnění dvěma Bestiemi."

„Ty bytosti, které nazýváte Bestiemi, jsou Halut'ané. Nikdy se nesnažili nás nějak ovlivnit," namítal Rhodan.

Luro Movan se otočil k Trumbovi. „Tihle chudáci vůbec netuší, jakému nebezpečnému ovlivňování byli vystaveni," povzdechl si.

„Věří, že Bestie jsou jejich přáteli a nevědí, že ve skutečnosti jsou oni jejich otroky."

„Ano," zabručel Trumb, „oni ty kreatury poslouchají."

„Přestaňte už s těmi hloupými řečmi," rozčílil se Danton.

Luro Movan mluvil dál k Trumbovi: „Uzdravíme je, druisi. Až náš svět zase opustí, budou už navždy proti Bestiím imunní,"

Rhodan si s přáteli vyměnil pohled. Dantonovo podezření o vymývání mozků se zdálo být potvrzeno.

Potom si Luro Movan svoje tykadla zase obtočil kolem hlavy a opustil pokoj.

„To nás chcete opravdu vydat na pospas tomuhle psychologovi?" zeptal se Inženýra ze základny Perry Rhodan.

„Je to vašem vlastním zájmu. Až opustíte Dwellion, budete volní," odpověděl Trumb.

Rhodan pochopil, že nemá smysl se s ním přít. Inženýr ze základny věřil, že Pozemšťané jsou Bestiemi ovlivnění a nenávisť ho zaslepila.

„Co dělají Hledači vnitřní pravdy, když zrovna nevymývají mozky?" zeptal se Rhodan.

„Na Dwellionu jsou léčeni všichni, kteří se nevhodně chovají," vysvětloval Trumb.

„Kdo se vzpírá pořádku, je přiveden na Dwellion a tady pomohou každému, kterému se náš systém nelíbí."

„Jasně, kdo tancuje jinak, než vy pískáte, je vyřízený. Každý, kdo má jiný názor, se dostane sem a tady mu pomohou. Báječně zařízené," bručel Oro Masut.

„Vaše ironické poznámky se mne nedotknou. Máme svůj systém, který uznáváme a bráníme se nebezpečí, které pro nás představují

Bestie," klidně vysvětloval Agen Trumb.

„Osobní svoboda pro vás nic neznamená. Každému je určeno jeho místo už před narozením a jeho vlastní přání nemají žádnou váhu," trpce řekl Rhodan.

„Vy naše pravidla nechápete, jste Bestiemi ovlivněni. Až se uzdravíte, uvidíte věci jinak."

„My jsme úplně zdraví," křičel Roi Danton. „Nechceme ztratit svou identitu!"

„Už dost řečí! Vyveďte zajatce ven!" rozhodl Agen Trumb.

Poslední slova patřila třem ozbrojeným Dumfriům. Zajatci se museli seřadit a opustit kabinu. Nejkratší cestou zamířili k hlavní bráně lodi a nastoupili do dopravního prostředku,

Vzduch na Dwellionu byl teplý a vlhký. Mužům nad hlavami poletoval roj motýlů velkých jako lidská dlaň. Květiny v parku vydávaly omamující sladkou vůni.

Transportér byl prostorný, bylo tam dost místa pro Pozemšťany i jejich hlídku. Nastoupil s nimi i Agen Trumb. Řidičem byl mladý Afan. Jeho tykadla se prudce vztyčila, když se k němu Pozemšťané přiblížili. Vozidlo se na Agenovo znamení tiše rozjelo. Po široké cestě lemované květy jeli dál. Místy se objevovaly ojedinělé budovy, někde bylo vidět osaměle se procházející Afany, kteří si transportéru nevšímali. Během jízdy se na kopuli vozidla lepil obrovský hmyz a jeho mrtvá těla byla ihned automaticky smývána.

Po dvaceti minutách rychlé jízdy se objevila skupina budov.

Agen Trumb přerušil svoje mlčení.

„To je náš cíl. Před námi je ústav Lura Movana. Naši vědci udělají vše pro to, aby vás vnitřně osvobodili."

Proboha! vyděsil se Rhodan. On si skutečně myslí, že nám musí pomoci! Zajatci musí být očištěni, aby se mohli zařadit do společnosti zdejších obyvatel!

Transportér tiše vjel na nádvoří mezi dvěma budovami. Slunce bylo nízko a za krátkou dobu zapadne do moře. Na dvoře bylo už přitímí. Budovy byly uspořádané do podkovy. Stěny a střechy budov byly bílé. Okna chyběla, ale místo nich byly ve stěnách pravidelně rozmístěné úzké šterbiny, asi dva metry dlouhé.

Vchody byly vysoké a budovy byly spojené četnými průchody.

Když se transportér zastavil a kupole se otevřela, nezazněl zvenčí ani hlásek. Hledání vnitřní pravdy byla zřejmě velmi tichá činnost.

Když Rhodan vystoupil, uviděl naproti ve stínu domů stát osm

ozbrojených Dumfriů. To dokazovalo, že výzkumná stanice je ostře hlídaná. Přímo v budově budou zřejmě další vojáci.

Agen Trumb doširoka mávl rukou a řekl: „Tady teď budete nějaký čas žít. Jak dlouho to bude trvat, bude záležet na tom, jak rychle se osvobodíte od vnitřního násilí.“

„A co se s námi stane, až... ehm... budeme uzdraveni?“ zeptal se doktor Beriot.

„Pak nám pomůžete, aby i vaši přátelé na vaší lodi mohli být očištěni. Potom už bude snadné vypořádat se s těmi dvěma Bestiemi, které teď ještě nazýváte svými přáteli.“

. Agen Trumb má tedy pevný plán, uvědomil si Rhodan. A jeho šance na uskutečnění plánu byly víc než dobré.

„Nemáme možnost se tomu takzvanému léčení vyhnout?“ zeptal se Rhodan. „Samozřejmě, je tu taková možnost. Pomozte nám vlákat Bestie do pasti. Potom uvěříme, že jste se od nich osvobodili,“ odpověděl Agen Trumb. Rhodan na to nic neřekl. Agen Trumb se zeptal: „Tak co na to odpovíte?“

„Nikdy,“ odsekl Rhodan. „Tolot a Teik jsou naši spojenci. Nikdy je neznadíme, i když se tím sami dostaneme do nebezpečí.“

„To, co vy považujete za lojalitu, je ve skutečnosti ovlivnění.“

Na dvůr vyšli z jednoho domu dva Afanové. Jejich tykadla byla pěkně složená kolem hlavy. Přistoupili k Agenu Trumbovi a chvíli se s ním bavili. Konečně se Trumb obrátil k zajatcům: „Strávíte příjemnou noc, Luro Movan říká, že vás zatím nebude vyšetřovat. Považuje vás za dostatečně inteligentní a doufá, že vás přesvědčí svými argumenty. Já tomu nevěřím, ale Luro Movan je vědec a má právo to zkusit nejdřív po dobrém.“

Dumfriové zamířili na zajatce zbraně. Agen Trumb ustoupil o krok a řekl: „Nezkoušejte uprchnout, mohlo by to pro vás znamenat smrt.“

To bylo velmi jasné varování. Rhodan se rozhodl, že se podle něho zatím bude řídit. Doufal, že se Guckymu nebo Rasu Čubajovi podaří s nimi spojit.

„Můžete jít,“ propustil je Inženýr ze základny. Sám zůstal stát. Když Rhodan vstupoval za jedním z Afanů do domu, ještě se ohlédl. Agen Trumb tam stále stál na svém místě jasně zářící postava.

První administrátor cítil, že by Agen Trumb měl Pozemšťany rád na své straně. Bylo vidět, že s nimi tiše sympatizuje. Nemohl jím ale pomoci, dokud nepřeruší svoje přátelské vztahy s Bestiemi.

Pokoj, ve kterém byli ubytováni, měl osm výklenků, v nichž mohli

spát. Další malý pokojík bylo možné s trochou fantazie nazvat koupelnou. Oro Masut se tam ale vešel jen s velkými obtížemi. Podlaha obývacího pokoje byla měkká a temně zelená. Stěny pokoje zdobily zvláštní kresby. Nade dveřmi bylo zařízení klimatizace. Byly tam stoly a židle, všechny podle pozemského vzoru. Pravděpodobně původně byly určeny pro Modré. Na Dwellionu byli zřejmě ošetřováni příslušníci všech možných národů. . Asi za hodinu jim přinesli v kulatých hrnčících bezbarvou kaši, která chutnala po skořici a vyvolávala pálení záhy. Byla ale požitelná a trochu zahнала jejich velký hlad.

Dveře nebyly zavřené, ale venku stálo šest po zuby ozbrojených Dumfriů, kteří se střídali po třech hodinách. První noc minula klidně. Rhodan a John Marshall, kteří měli buněčný aktivátor, potřebovali méně spánku, a tak zůstali vzhůru.

„Musíme se nějak rozhodnout,“ řekl Rhodan Marshallovi.

„Pokud se chceme vyhnout vymývání mozků, musíme alespoň předstírat, že přijímáme jejich nabídky.“

„Myslíte, že by to mělo smysl? Ti Hledači vnitřní pravdy by asi rychle přišli na to, že jim lžeme.“

„Obávám se, že máte pravdu. Musíme ale nějak získat čas, aby měl Atlan možnost něco podniknout.“

„Arkonidan moc možností nemá.“

„Ted’ už jistě ví, kde jsme. Třeba nám pomůže nějaká náhoda.“

„Musíme dávat pozor na doktora Beriota. Trochu jsem nahlédl do jeho myšlenek, je velmi neklidný,“ řekl Marshall.

„Nebojím se, že by s ním byly nějaké potíže. Až půjde do tuhého, budeme se určitě moci na něj spolehnout,“ uklidňoval ho Rhodan. Rozprávěli několik hodin, ale k žádnému závěru nedošli.

„Můžeme jenom čekat,“ uzavřel nakonec Rhodan. „Pokud je Luro Movan tak dobrý jako naši psychologové, čekají nás těžké časy.“ Na velké obrazovce, proti které seděli, bylo dobře vidět na dvůr a na Dumfrie, kteří tam drželi hlídku. „Dokazují nám, že žádný pokus o útěk nemá smysl. Agen Trumb má asi strach, že bychom se o něco mohli pokusit,“ mínil Marshall. „Je to divné, zřejmě by chtěl, abychom byli jeho přáteli. My bychom si přáli totéž, ale nedaří se to.“

Když se probudili ostatní a nasnídali se, objevil se Luro Movan v doprovodu dvou vojáků. „Věřte, že bych raději přišel bez doprovodu, ale obávám se, že jste

Bestiemi tak ovlivněni, že byste mohli jednat neuvážené. Přišel jsem, abych si s vámi přátelsky popovídal. Vysvětlíte mi, proč tak trváte na svých přátelských vztazích s oběma Bestiemi."

„Icho Tolot a Fancan Teik nejsou Bestie, jsou to Haluťané. Už mnohokrát našemu národu pomohli. Jsou spolehliví a slušní." Luro Movan klidně čekal, až Rhodan dokončí svoji obhajobu.

„Vaše mínění je v rozporu & poznatky celé naší galaxie. Opravdu věříte, že se všichni inteligentní obyvatelé M-87 mýlí?"

Rhodan namítl: „Většina nemusí mít vždycky pravdu."

Luro Movan vytáhl balíček fotografií a podal je Rhodanovi.

„Mám tady snímky, které ukazují krutost Bestií. Nedovedu si představit, že byste s takovými Činy souhlasili."

Rhodan se podíval na první fotografii a svěsil hlavu. Viděl, jak bytost, ve které jasně poznal Haluťana, stojí před hořící budovou nad zmračeným tělem oběti. Zběžně si prohlédl ostatní snímky a podal je doktoru Lieberovi.

„Zaručuji pravost těch fotografií," ubezpečil ho Luro Movan.

„Ty obrázky jsou strašlivé," hlesl Rho . daň. „Ale i na Zemi bychom mohli udělat podobné záběry. Myslím, že v každém národě vedle sebe žije dobro a zlo." „U Bestií ne, neznají slitování ani přátelství. Znaří jen touhu po moci, nenávisť a touhu zabít."

Do diskuse se vmísil Roi Danton: „Haluťané v naší galaxii mohli na sebe strhnout moc už dávno, ale neudělali to, i když měli tu možnost. Raději žijí v míru."

Lurova tykadla se zachvěla.

„Proč by se chtěli sami namáhat? K získání moci použijí Pozemšťany."

Čím déle diskutovali, tím víc se jejich názory rozcházel.

Luro Movan si zhluboka vzdychl. „Nemá to žádný smysl. Naše největší nepřátele nazýváte stále přáteli."

„A vy chcete, abychom své přátele zradili," namítl Rhodan.

Luro Movan se prudce vztyčil. „Jistě chápete, že teď musím použít jiné prostředky. Naši přátelskou snahu situaci vyřešit klidně jste nevyužili." Psycholog rozčileně odešel.

„Tak, teď nás čekají asi pěkně nepříjemné zážitky," usoudil Rhodan. Další den si pro ně přišlo několik Dumfriů a odvedli je do výzkumné místnosti. Tam na ně čekali tři Afanové. Měřili jejich mozkové potenciály a důkladně je vyšetřovali. Část vyšetření byla dost bolestivá. Rhodanovy protesty nepomohly. Oro Masuta dokonce

několikrát svázali, když se bránil.

Když je po pár hodinách odvedli zpátky do jejich pokoje, byli vyčerpaní nejenom zajatci, ale i výzkumníci. Jenom Rhodan, Marshall a Oro Masut se cítili slušně, hlavně proto, že jim pomáhaly jejich buněčné aktivátory.

„Musíme počítat s tím, že bude ještě hůř. Musíme ale vydržet. Dneska to byl jenom začátek.“ V očích doktora Beriota probleskl strach, ale doktor Lieber jenom zaťal zuby. „Když Afanům dokážeme, že se nenecháme přesvědčit, vzdají to.“

„Snad.“ Rhodan o tom přesvědčený nebyl. V noci, když všichni usnuli, přišel k němu Marshall.

„Starosti, Johnne?“ zeptal se První administrátor. Ve tmě viděl, jak mutant přikývl.

„Mám starost o Beriota. Bojím se, že nevydrží.“

„Mýlíš se, jen si musí na zdejší prostředí zvyknout. Pak nám ukáže, jakou má odvahu.“

Ale Marshall byl skeptický.

Rhodan marně přemýšlel, jak zlepšit jejich situaci. Bez pomoci zvenčí to ale nebylo možné.

Druhý a třetí den proběhly stejně. Museli podstoupit řadu testů, byli ponořeni pod vodu, byl do nich zaveden elektrický proud, nebo jim byly nasazeny kontaktní helmy, které v nich vyvolávaly absurdní představy. Třetí den při návratu na pokoj museli doktora Beriota vést.

Obličej měl celý ztrhaný a mumlal si pro sebe nesrozumitelná slova. Danton zapomněl na své dobré vychovávám a nadával každému Dumfriovi, který se ocitl v jejich blízkosti. Oro Masut další den roztřískal jeden z přístrojů, ale pak dostal injekci a byl několik hodin v bezvědomí. Luro Movan ani Agen Trumb se neukázali. Rhodan usoudil, že jejich vyšetřování ještě nevstoupilo do vrcholné fáze. Čtvrtý den je odvedli do jiné budovy, Tam naše muže čekalo překvapení.

Chodba byla úzká, že mohli procházet jen v řadě za sebou. Vpředu šel voják a vzadu dva Afanové.

„Ta chodba byla postavena až dodatečně,“ tvrdil Roi Danton.

„Ty stěny jsou skutečně širší,“ souhlasil doktor Lieber.

Rhodan pěstí zaklepal na stěnu. „Jsou z oceli. Chtějí asi zvlášť dobře chránit prostor za nimi.“

„Možná je tam vyšší radioaktivita,“ uvažoval Oro Masut.

Šli dál Na konci chodby minuli dveře s energetickou závorou. Rhodan se zastavil a řekl: „Vypadá to jako nějaké vězení." Vtom se jeden z Dumfriů obrátil a uhodil ho zbraní do boku. „Nezastavovat se!" rozkázal.

Přicházející Afanové se zajatců zastali:

„Nechtě ty muže na pokoji. Zajímají se o ten pancéřovaný prostor a mají právo vědět, Čemu slouží. Když se zamyslíte, přijdete jistě na to, koho tady držíme v zajetí. Jestli chcete, můžete se podívat." Afan odsunul šoupátko pozorovacího okénka. Rhodan s úžasem pozoroval, jak psycholog bez potíží prochází energetickou stěnou. Když si Afan všiml údivu v očích mužů, vysvětlil: „Ta závora je jednosměrná. Působí jenom tehdy, když někdo chce vězení opustit." Uvolnil místo Perrymu, aby se mohl podívat dovnitř. Ten přitiskl obličej těsně ke dveřím a přivřel jedno oko. Předpokládal, že se dívá širokoúhlým objektivem. Když ale uviděl na podlaze dvě velká hnědá těla, trhl sebou.

„To jsou dva Haluťané. Afanové chytili dva Haluťany!"

„To jsou Bestie," opravil ho psycholog. „Máme je tady na výzkum.

Nikdo se k nim nesmí přiblížit, to by znamenalo jistou smrt."

Než si stačil Rhodan vězně lépe prohlédnout, strhl ho psycholog zpět. „To stačilo, nechceme, aby naše dosavadní práce byla k ničemu."

„Co jste viděl, pane?" vyptával se Marshall, když pokračovali v cestě.

„Dvě bytosti podobné Haluťanům. Jsou živí a zřejmě v dobrém tělesném i duševním stavu," odpověděl Rhodan.

„Co se s nimi stane, až dokončíte jejich vyšetření?" zeptal se Rhodan psychologa.

Psycholog složil svoje tykadla: „Potom je zabijeme."

Vědomí, že nejsou jedinými zajatci na Dwellionu, povzbudilo především dva vědce. Živě se zúčastnili diskuze a zapomněli na své vyčerpání. Vyšetření čtvrtý den byla nejnáročnější. Zavedli jim různé sondy do tělesných otvorů, prováděli měření mozkomíšního moku a míchy. Doktor Beriot byl tak vyčerpaný, že do pokoje musel být odnesen. Problém zajatých bytostí ho ale velmi zajímal. Všechny šest mužů diskutovalo o tom, co je asi ještě čeká. Jak jen chtějí Afanové zlomit jejich vztah k Icho Tolotovi a Teikovi?

„Pokud dělali s těmi zajatci totéž co s námi, musí o nich hodně vědět," uvažoval doktor Beriot.

„Pochybuji, že by se Afanové odvážili do jejich bezprostřední blízkosti. Testy dělají zřejmě jenom na dálku," mínil doktor Lieber. Marshall uvažoval jinak: „Jen kdybychom se s nimi mohli spojit. Jsou zajatci stejné jako my, měli by být přátelští."

„Já taky na něco takového myslím," přidal se Roi Danton.

„Ale jak se k nim máme dostat? Jsou nejen v jiné budově, ale ještě za tlustou ocelovou stěnou," ptal se Perry Rhodan. Nikdo z nich netušil, jak brzy budou něco takového muset udělat.

Pátý den se najednou místo stráží objevil Luro Movan. Přišel sám, ale byl ozbrojený. Rhodan vycítil, zeje podrážděný a nervózní.

„Přesvědčení, že Halut'ané jsou vaši nejlepší přátelé, je ve vaší mysli zakořeněno příliš hluboce," řekl a klesl na nejbližší židli. Nikdo ze zajatců neodpověděl. „Podle našich zjištění jste byli jejich vlivu vystaveni moc dlouho. Přátelství s našimi nepřáteli je podstatou vašeho života." Movan vzdychl a jeho ruce se na vibračním zářiči zachvěly. „Ukázalo se, že běžnými prostředky vaše přesvědčení nezvrátíme."

„Znamená to, že to vzdáte?" zeptal se doktor Beriot s ulehčením. Vědec se na něj upřeně zadíval svýma čtyřma očima. „Vzdát to? Ne, přišel jsem vám říct, že už nebude pokračovat vyšetřování, začneme vás léčit."

„Co to znamená?" zeptal se Rhodan.

Luro Movan se zvedl: „To brzy pozná• té," řekl a opustil pokoj. Ve vzduchu bylo cítit hrozbu.

„Co teď?" zeptal se po chvíli Oro Masut. „Měl jsem toho vědce roztrhnout na dvě půlky, dokud byl čas."

„Mlčte! S násilím tady nic nepořídíme," poručil Rhodan.

„Vidím, že to, co jsme tady na Dwellionu až dosud zažili, byla jenom dětská hra."

„Podařilo se vám zachytit Movanovy myšlenkové impulzy, Johne?" zeptal se Rhodan.

„Ne, ale dovedu si živě představit, co nás tady čeká."

Za půl hodiny se dostavil v doprovodu dvou ozbrojených Dumfriů Agen Trumb.

„Přišel jsem vás zachránit," začal mluvit Inženýr ze základny bez okolků., „Luro Movan mě právě informoval, že vaše léčba ztroskotala. To, co by vás nyní čekalo, bych nepřál ani skutečným Bestiům. Inteligentní bytosti něco takového nezasluhují."

„Tajuplné náznaky nám strach nenaženou. Mám dojem, že si s námi jenom hrajete," namítl Rhodan.

„Věřte mi, já nelžu. Abych zabránil nejhoršímu, navrhuji vám východisko. Pomozte nám vlákat Bestie do pasti a já vám slibuji, že vás propustíme na svobodu. A nejen to. Pomůžeme vám s návratem do vaší vlasti."

Rhodan nevěřicně zíral na Inženýra ze základny. Nepochyboval, že nabídka je myšlena vážně.

„Propána, oni nás chtějí dopravit do Mléčné dráhy," zašeptal doktor Lieber.

„Ano," potvrdil Agen Trumb. „Jistě si dovedete představit, jaké sebezapření mě stálo vyjít vám tak dalece vstříc. Věřte, že jsem vám přátelsky nakloněný. Tak co? Chcete se podívat domů?"

„To je naše největší přání. Představte si, že jste víc než třicet milionů světelných let od domova a v cizí galaxii. Nepřál byste si vrátit se co nejdřív domů?" tiše se zeptal Rhodan.

„Přijímáte tedy mou nabídku?" zeptal se Trumb s úlevou.

„Ne," odpověděl stručně Rhodan.

„Ne?" Agen Trumb nevěřil vlastním uším. Odskočil zpět, jako by do něj někdo vrazil.

„Ne?" křičel na Rhodana doktor Beriot. „Jak to můžete odmítnout, pane? Mohl byste zachránit pět tisíc lidí!"

Rhodan potřásl hlavou. „Nemůžu zradit naše přátele. Cena, kterou bychom za náš návrat zaplatili, je pro mne příliš vysoká."

„Jste blázní! Jste posedlí! Bestie vás zcela ovládají!" už nepochyboval Agen Trumb.

„Odejděte! Nechtě nás o samotě!" žádal Rhodan. Když Trumb ustupoval ke dveřím, rozhlédl se Rhodan po svých přátelích. V očích Marshalla, Roi Dantona a Masuta hledal známky souhlasu nebo zamítnutí svého rozhodnutí. Pěsti mel zatnuté, uvědomoval si, že jediné jeho slovo mohlo zaručit pět tisícům mužů návrat domů. A on to odmítl. Byl blázen! Cožpak neměl dát přednost zájmům lidstva před životem dvou Haluťanů?

Ne! Stokrát ne! rozhodl. Dal přednost přátelství před zradou.

Agen Trumb zůstal stát u dveří. „Svoje rozhodnutí už nemůžete vzít zpět. V několika okamžicích přijde Luro Movan a odvede si prvního z vás. Řeknu vám, co vás čeká. Vědci zcela vymažou vaši paměť. Znamená to, že budete jako děti, jako novorozenci, zcela bez svých zkušeností, neschopní se postarat sami o sebe."

Do zvuku zavíraných dveří se ozval výkřik doktora Beriota. Za pár minut se objevila Čtveřice Dumfriů a doktora odvedla. Muži, kteří zůstali v pokoji, ho slyšeli křičet, dokud za ním nezapadly dveře.

Přesně za hodinu ho přivedli zpět. Dva Dumfrioové ho strčili do dveří. Udělal pár nekoordinovaných kroků a zhroutil se k zemi.

Rhodan s Marshallem k němu přiskočili a snažili se ho zvednout.

Beriotovi vypadaly všechny vlasy. Bylo slyšet, jak se směje a vydává nesrozumitelné zvuky. Rhodan položil zmateného muže zpátky na zem a vztyčil se.

„Až si přijdou pro dalšího, udeříme!“

Neměli čas vymyslet nějaký plán. Stejně by to bylo zbytečné.

Nevěděli kdy Dumfrioové přijdou ani kolik jich bude a koho budou chtít odvést. Stačilo jim enom se podívat na doktora Beriota, aby věděli, že budou raději do poslední kapky krve bojovat, než aby se dali takovým způsobem zničit.

Všem bylo jasné, že útek je nemožný. Chtěli ale dokázat Agenu Trumbovi i Lurovi Movanovi, že se jen tak nevzdají. Po dobu vyšetřování, celých pět dní, se chovali klidně. Žádný z Afanů jistě nepočítá s nějakou vzpourou.

Po půlhodině se znovu objevil Agen Trumb v doprovodu dvou Dumfriů. Zůstal stát ve dveřích.

„Viděli jste, co se stalo vašemu příteli?“ zeptal se.

„Viděli a teď vidíme zločince, který to způsobil,“ odpověděl Rhodan.

Hlas Inženýra ze základny zněl překvapeně, když odpovídal: „Já jsem vás varoval. Proti radě Lura Movana jsem znovu přišel, abych se vás pokusil přemluvit. Ty, Pěny Rhodane, jsi vůdce této skupiny. Stačí jedno tvé slovo a můžete všechny zachránit.“

„Stačí jedno moje slovo a zabijete dva naše přátele,“ odmítavě řekl Rhodan.

„Jsi nenapravitelný!“ bouřil Trumb. „Všechno, co se teď stane, padne na tvou hlavu!“ Pak opustil pokoj.

„Skutečně by nám chtěl pomoci. Škoda, že nemůžeme jeho návrh přijmout,“ řekl Rhodan.

„Skutečně nemůžeme? Nemůžeme to alespoň předstírat?“ ptal se doktor Lieber.

„Nemělo by to smysl, získali bychom sotva pár hodin. Ne, musíme bojovat,“ rozhodl Rhodan.

Roi Danton se přidal: „Nesmíme Inženýra ze základny podceňovat.“

Rychle by odhalil, že naše spolupráce není opravdová. Mohli bychom...!" odmlčel se, když slyšel, jak se otevírají dveře. Ve vchodu stáli čtyři Dumfriové, titíž, kteří odvedli předtím doktora B Beriota. „I kdybychom chtěli, je už pozdě. Jdeme do toho, pánové!" Dva z Dumfriů zůstali stát u dveří a dva se chystán' odvést doktora Liebera.

„Nespletli jste se?" zeptal se jich John Marshall. „Teď jsem měl být na řadě já."

Dumfriové neodpověděli, vzali matematika mezi sebe a táhli ho ke dveřím. Mutant šel za nimi. „Určitě se pletete, teď mám jít já."

Dumfriové u dveří zamířili svoje zbraně na Johna Marshalla. Jeden z nich řekl: „Zpátky, nebo použijeme zbraně."

„Ani mě nenapadne. Mám právo jít dřív," chladnokrevně řekl Marshall. Ve chvíli, kdy se pozornost všech Dumfriů soustředila na mutanta, začal jednat Oro Masut. Ertrusan ze světa, kde byla vyšší zemská tíže, nosil normálně mikrogravitátor, aby v podmínkách normální gravitace nezpůsobil žádné škody. Agen Trumb mu mikrogravitátor odejmul, protože se obával, že jde o zbraň. Protože na Dwellionu byla gravitace malá, mohl Oro hladce skákat v desetimetrových nebo dokonce i delších skocích. Protože vážil šestnáct metrů, náraz, který způsobil, byl ničivý. Když Oro vyskočil směrem ke dveřím, Dumfriové to nečekali. Neměli vůbec čas použít zbraně. Dantonův osobní strážce srazil k zemi dva z nich, na druhé dva se vrhli Marshall a doktor Lieber. Na pomoc jim přišel Perry Rhodan, který se zmocnil vibrační zbraně. Na konci rvačky leželi všichni Dumfriové na zemi, zneškodnění na několik hodin. Oro Masut vyrazil vítězný výkřik. Roi Danton ho pokáral: „Nejsme tu v džungli." Potom si zajatci rozdělili zbraně.

Rhodan se obrátil ke svému synovi: „Masut, já a Marshall se pokusíme proniknout k zajatým Halut'anům. Ostatní zůstanou tady." „Proč?" protestoval Roi. „Když nás bude víc, budeme mít větší šanci."

Rhodan odmítavě zavrtěl hlavou. „Zabarikádujte se tady. Ty čtyři Dumfrie použijte jako rukojmí." Pokynul Masutovi a mutantovi: „Jdeme!

Oro Masut se postavil do čela výpravy. Zbraň v jeho ruce vypadala maličká. „Krot'te svůj temperament, Masute!"

napomenul ho Rhodan, když se velký Ertrusan hrnul ke dveřím.

„Musíme zůstat pohromadě." Masut se na něj přátelsky zašklebil.

Chodba byla prázdná, ale už po deseti metrech se proti nim objevili tři Dumfriové. Byli tak překvapení, že se ani nestačili bránit. Masut i Rhodan začali pálit a ve chvíli leželi ochrnutí vojáci na podlaze chodby.

„Moment překvapení funguje," řekl s uspokojením Rhodan., Johne, víte, kudy máme jít?"

„Pamatuji si to dobře, na konci chodby musíme doleva. Pak přijde velká hala a v ní třetí dveře vedou ven," ujistil ho mutant.

Prerušilo je pronikavé pískání. „Alarm!" vykřikl Rhodan.

„Doufejme, že poběží nejdřív k našemu vězení."

Marshall přikývl. Rhodanův plán, ponechat v komnatě Dantona a Liebera, směřoval k tomu, aby se nepřátelé museli rozdělit.

Když naši uprchlíci zahnuhli doleva, otevřely se před nimi najednou dveře. „Stát!" ozval se rozčilený hlas. Byli tam dva Afanové s namířenými zbraněmi. Když se Rhodan rozhlédl, viděl, že jsou v nějaké laboratoři. Byli tam ještě další Afanové, ale ti nebyli ozbrojeni. Mezitím skočil Oro Masut vpřed a strhl oba ozbrojence k zemi. Pak si vzal jejich zbraň a namířil.

„Ne," zarazil ho Rhodan. „Budeme používat jenom vibrační zbraně. Nechci žádné mrtvé."

Prerušil je Marshall. „Rychle pryč, pronásledují nás!"

Rhodan s Masutem opustili laboratoř, utíkali do haly a přitom stříleli na skupinu Dumfriů. Sotva se vyhýbali střelbě.

„Tamhle tady," křičel Marshall. „Budeme venku, než sem dorazí."

Oro Masut vedle dveří poklekl a vztekle zabručel: „Jen jděte, já je zarazím."

Marshall ho chytil za rameno. „Tady nesmíte zůstat!"

„Má pravdu, Johne. Pokud je nezadrží, nedostaneme se k cíli," podpořil Masutův návrh Rhodan. Marshall se chvíli mračil, ale pak vyrazil za Rhodanem. Ještě než doběhli ke dveřím, uslyšeli Masutův pokřik a potom už bylo slyšet jenom zvuk zbraní.

Vyběhli na dvůr a nadechli se voňavého svěžího vzduchu. S namířenými zbraněmi se rozběhli k budově, kde byli uvězněni Halut'ané. V tomto okamžiku nikdo z nich opravdu nevěřil, že se jim plán podaří provést.

Roji Dantonovi a doktoru Lieberovi se zatím dařilo odrážet útok Dumfriů. Matematik ležel za jedním převráceným stolem, zbraň sice držel jako prase kost, ale

střílel a občas se i trefil. Na rtech mu pohrával úsměv a zdálo se, že

nemá strach. Roi Danton si uvědomil, že vědce podceňoval. Najednou vedle nich explodoval nějaký předmět, z kterého začal stoupat žlutý dým. Danton se rychle odvalil stranou, aby se ho nenadýchal.

„Pozor, doktore!“ stačil ještě zakřičet, ale už bylo pozdě. Kotouče dýmu už matematika zahálily, ten vyskočil, začal kašlat a snažil se vymotat z oblaků kouře. Toho využili Dumfrieové, kteří byli vyzbrojeni plynovými maskami. Vnikli do pokoje a doktora srazili k zemi.

Danton stačil ještě zneškodnit tři Dumfrie, než ho zdolal nedostatek kyslíku. Začala se mu točit hlava, hučelo mu v uších a zbraň mu ztěžkla v ruku. Dumfrieové ho obklíčili a odhodili k doktorovi do kouta. Tam už se dalo lépe dýchat.

„Jak... jak dlouho jsme vydrželi?“ byla první doktorova slova.

„Doufejme, že dost dlouho,“ odpověděl Danton.

„Mně je zle,“ stěžoval si matematik. Danton na tom byl stejně. Dumfrieové stáli u dveří a pozorovali je. Klimatizace už dým odsála. Oba zajatci mohli jen doufat, že Perry Rhodan a jeho společníci dosáhli svého cíle.

„Co teď s námi udělají?“ tázal se doktor Lieber. Odpověď Danton neznal, jenom doufal, že Afanové budou napřed chtít chytit uprchlíky, než je vystaví další brutální proceduře.

Najednou se objevili další Dumfrieové a přinášeli spoutaného Oro Masuta. Byl napůl v bezvědomí a krvácel z Četných ran. Vojáci ho hodili do kouta, kde už leželi Danton s Lieberem.

Ti s údivem slyšeli, jak se Roiův osobní strážce pochechtává.

„Co se děje?“ zeptal se doktor. „Zbláznil jste se?“

„Nepřevezl jsem je. Chápete? Rhodan a John jsou na cestě k Halut'anům . a já doufám, že to dokážou.“

Hodinu poté už svého výroku litoval.

Ze všech východů z budov na nádvoří se začali hrnout Afanové a Dumfrieové. Štěstí pro Rhodana a Marshalla, kteří stáli právě uprostřed, bylo, že jejich protivníci nemohli střílet, protože by se navzájem pozabíjeli. Rhodan ještě nikdy v životě tak rychle neutíkal. Když rozrazil dveře budovy, kde byli vězněni Halut'ané, uslyšel za sebou Marshallův výkřik. Obrátil se a viděl ho ležet na zemi. Chtěl vyběhnout k mutantovi zpátky na dvůr, aby mu pomohl.

„Jděte pryč!“ namáhavě ze sebe vyrazil Marshall. Rhodan poznal, že mu nemůže pomoci a že jemu samotnému hrozí nové zajetí,

a proto přibouchl dveře. Chodba před ním byla tichá. Cestu k zajatcům znal Marshall, Rhodan se musel orientovat jenom podle kusých vzpomínek. Musel jednat rychle, za ním se jistě do budovy hrnuli pronásledovatelé, aby chytili posledního uprchlíka.

Najednou nad ním proletěla střela, možná to bylo jenom varování., nemělo smysl se zastavovat, musel běžet dál. To byla jediná šance. Musel se dostat k Halut'anům.

Co potom.? Jak je vysvobodit? Nevěděl. Musel se spolehnout na to, že se mu to prostě podaří.

Na konci chodby se před ním objevila větší místnost. Bylo v ní plno Afanů, zřejmě to byli vědci, kteří zde pracovali. Rhodan použil vibrační zbraň. Někteří Afanové ochrnuli, jiní prchali z dosahu jeho zbraně. Za ním se už ozýval dusot běžících vojáků. Rhodan se protáhl mezi několika přístroji a tiše se plížil dál. Před ním se objevila další chodba a byla úzká, tak právě pro jednoho procházejícího. Úzká chodba!

Rhodan se zastavil. Cítil, jak se mu chvějí ruce, jak namáhavě a hlučně dýchá. Ještě měl ale dost sil a buněčný aktivátor mu rychle energii obnovoval.

Před sebou uviděl rudomodrou kovovou stěnu a na konci chodby vchod do vězení. Nikdo nebyl v dohledu. Dumfrieové ho nejspíš ještě hledali v místnosti

mezi přístroji. Hlídači vězení byli odvoláni alarmem a účastnili se honičky za uprchlíky.

Energetická závora byla aktivní. Stačilo vejít dovnitř.

Než Perry Rhodan dosáhl na dveře, v zádech ucítil hlaveň zbraně. „Věděl jsem, že sem přijdete," řekl Luro Movan. „Každý, kdo je Bestiemi ovlivněn, by tak jednal." Vědec stál těsně za Rhodanem a mířil na něj. Bylo zřejmé, že tady na Rhodana čekal. A on mu slepě vlezl do pasti!

„A teď," řekl Luro Movan ledově, „teď ten problém jednou provždy vyřešíme."

Do vězení Pozemšťanů se dostavil v doprovodu ozbrojených Dumfrieů Agen Trumb. Mlčky zíral svými čtyřma očima na vyčerpané vězně, kteří seděli v koutku. Matematik pospával, Oro Masut odpočíval, jenom Roi Danton byl vzhůru a sledoval Inženýra ze základny vyzývavým pohleděni.

„Mysleli jste si, že vyhrajete?" zeptal se Agen.

Neodpověděli, jenom Oro Masut zabručel.

„Alarm zmlkl, to znamená, že chytili i Perryho Rhodana. Pokud ho Luro Movan hned nezastřelil, přivedou ho sem každým okamžikem." Zase žádná odpověď. „Jednali jste jako děti. Nechápu, jak můžete patřit k národu, který má tak dokonalou techniku," pokračoval Trumb.

„Jsou národy, které mají ještě vyspělejší techniku," namítl Danton a podíval se směrem k výklenku, kde ležel doktor Beriot a odkud se ozývalo nesrozumitelné broukání. „Přesto se dopouštějí zločinů." „Existence všech inteligentních národů v M-87 je ohrožena. Když chceme přežít, musíme bojovat všemi zbraněmi," pokračoval Agen Trumb.

„Proč nám nedáte stejnou možnost?" zeptal se Oro Masut. Agen Trumb mlčel. Zase se dal vyprovokovat k diskusi s Pozemšťany, i když věděl, že to nemá žádný smysl. Mezi tím se probudil doktor Lieber a když uviděl inženýra, vztyčil se a vykřikl rozzlobeně:

„Tak co, druisi? Přišel jste, abyste mne odvedl a proměnil mne v blábolící trosku, jak jste to udělal mému příteli?"

Rozhovor přerušil ostrý zvuk alarmu, Agen Trumb strnul. Roi Danton posměšně poznamenal: „Asi to nebude tak snadné, chytit Perryho Rhodana."

„Nevíte, co říkáte," zamumlal Agen Trumb. „Nevíte, co se může stát." Potom těžkým krokem vyšel ze dveří.

Než Rhodan pochopil, že ho Luro Movan chce na místě zastřelit, bylo na protiaksi skoro pozdě. Bleskově se vrhl na podlahu a objal Movanovy tenké nohy. Laserová zbraň zaduněla a Rhodana zalila horká vlna. V prvním okamžiku si myslel, že ho Luro Movan zasáhl, ale nic zvláštního necítil a tělo ho poslouchalo. Strhl Movana k zemi. Karabina znovu vystřelila, tentokrát trefila plastický poklop, který se začal škvířit a valil se z něho Štiplavý dým.

Rhodan svého slabšího protivníka uzemnil dvěma ranami pěstí. Vzal mu zbraň a zvedl se.

„Žádný strach! Nezastřelím vás," řekl Rhodan pohrdlivě.

Luro Movan zavrtěl tykadly. „Myslíte si snad, že mám strach? Jen kdybyste to udělal! Kéž byste mne zastřelil, abych neviděl, jak Bestie triumfují."

„Nesmysl! "křikl Rhodan. „Nehýbejte se, mířím na vás!"

Rhodan Afana nechtěl zastřelit, ale potřeboval klid, aby mohl

Haluťany osvobodit. Doufal, že s jejich pomocí potom osvobodí i

své druhy. Když viděl, že se Luro k němu plíží, zasadil mu ránu zbrani.

Úzkou chodbou se k němu blížili vojáci. Alarm začal zase pískat.

Rhodan začal nazdařbůh mačkat ovládací páčky.

„Nedělejte to! Nedělejte to!“ křičel vyčerpáně Luro Movan.

Energetická závora zapadla. Rhodan jednou rukou spouštěl jednu páčku za druhou a druhou rukou střílel z paprskometu na blížící se Dumfrie. „Ne!“ ječel Luro.

Vtom silové pole pohaslo. Rhodan ustoupil stranou.

Zajatci zřejmě pochopili, co se děje, a vyrazili z vězení jako střela.

Prorazili protilehlou ocelovou stěnu a zmizeli.

Dumfrieové zděšeně křičeli. Zbraně jim vypadly z rukou a vojáci strnuli. Rhodan zíral nevěřícně na dvě díry ve stěně chodby. V prostorách za nimi slyšel zuřit obě Bestie.

„Ti zničí celý Dwellion! Už chápete, co jste způsobil? Pustil jste na svobodu dvě Bestie, to je totéž, jako byste vyvolal atomový výbuch. Jsem jenom rád, že i vy zaplatíte za svou hloupost. Vy i vaši přátelé zemřete,“ nezvučně šeptal Luro Movan. Jeho slova provázel hrozný rachot. Tři komnaty budovy se zřítily.

Šest z dvaceti kamenů, které tvořily kruh na prsou Agena Trumba, začaly modře zářit. Alarm už mlčel, ale ticho bylo tísnivé. Občas bylo slyšet výbuchy, jak obě Bestie ničily budovy, kde byly předtím zajaté.

Rhodan byl několika Dumfriei přiveden ke svým spoluvězňům.

V nastalém chaosu nikdo nemyslel na to, aby byl potrestán.

Pěny hluboce litoval, že se dopustil tak strašné chyby. Bytosti, které osvobodil, byly sice podobné Halut'anům z Mléčné dráhy, ale nebylo pochyb, že na svobodě se chovaly jako nejhorší nestvůry. Zvlášť tragické bylo, že se Dumfrieové nedokázali bránit. Jakmile se vojáci dostali do blízkosti Bestií, pustili zbraně a strnuli. A nebyl to jenom strach, který ovládal všechny obyvatele M-87.

Perry svým přátelům podrobně líčil, co se udalo, když vstoupil Agen Trumb. Světlo kamenů ho ozařovalo jako modrá aura. Rhodan si myslel, že přišel proto, aby se pomstil. Ale mýlil se.

Agen Trumb řekl: „Tady nemůžete zůstat. Obě Bestie už opustily první budovu a brzy dorazí sem.“ „Proč ty obludy nenapadnete?“ nechápal Pozemšťan.

„Jak? Copak si neviděl, jak Dumfrieové a Afanové reagují? Ta monstra dokáže změnit atomovou strukturu svého těla tak, zeje

prakticky nejde zabít."

Rhodan nevěřicně vrtěl hlavou.

^Chcete se dívat, jak zničí celý náš kontinent?" Agenovi Trumbovi se při přemýšlení na prsou rozsvítil sedmý kámen.

„Musíte něco podniknout," nutil ho Rhodan.

„Už jsem o tom mluvil s Lurem Movanem. Možná, že až zničí naši stanici, odtáhnou dál."

Rhodan přistoupil k Inženýrovi ze základny. „Přiznávám, že jsem se dopustil hrozné chyby. Dejte mi příležitost ji napravit."

„Co chceš dělat, Pozemšťane?"

„Já a moji přátelé se pokusíme je chytit nebo zabít, než udělají další škody."

„Víš vůbec, co říkáš? Dumfrioové jsou dobří a zkušení bojovníci a velice inteligentní, a přece s nimi nic nesvedou. Vrhali byste se do marného boje."

„Proč marného?" vmísil se do rozhovoru Danton. „My nejsme Dumfrioové. My se hned tak nelekne, když je uvidíme zblízka."

„Čím je chcete zabít? Prázdnýma rukama?"

„Vraťte nám naše bojové oděvy a zbraně. Tak se jim můžeme postavit," navrhl Rhodan.

Trumb se tvářil nedůvěřivě. „Bojím se, že budete na straně Bestíí."

„Copak jste neviděl, že se mě ani nevšímli, když jsem je osvobodil? Když tady zůstanu, zabijí mě stejně jako vás."

„Nejste schopni s nimi bojovat, jste pořád pod jejich vlivem," trval na svém Trumb.

Perry Rhodan ztratil trpělivost. „Vy tvrdohlavý blázne.' Podívejte se, jak se chovají Dumfrioové a Afanové, ti jsou ovlivnění. My jsme na boj připravení!

Slyšíte venku tu paniku? Jak dlouho chcete ještě váhat, neznáš ozbrojíte?"

„I kdybyste to mysleli vážně, nic proti nim nedokázete," trval na svém Agen Trumb.

„Zatraceně! Nechtě nás to alespoň zkusit!" rozčílil se Oro Masut a cloumal inženýrovým ramenem.

Agen Trumb se odvrátil. Dva kameny na jeho hrudi pohasly.

„Musím si promluvit s Lurem Movanem. Sám nemohu rozhodnout."

„Samá ztráta času. Než se dohodnete, může být pozdě," stěžoval si Danton.

„Tak dobře, pojďte se mnou," řekl Agen Trumb. Vypadalo to, že už

souhlasí s jejich ozbrojením. Rhodan věděl, že když se jim podaří Bestie zajmout, dokáží, že jimi nejsou ovlivněni. Pak jim naopak budou Afanové zavázáni.

Všichni doprovázeli Trumba, doktora Beriota si hodil Oro Masut přes rameno. Chodba byla prázdná. Inženýr ze základny spěchal, že mu sotva stačili. Marshall šel po boku Rhodanovi. „Nemyslím si, že je to jenom strach, co ovládá Durnfrie," řekl.

„Přišel jste na něco?" zeptal se ho Rhodan. „Bestie vyzářují pětirozměrné buněčné záření," odpověděl John.

„Jste si tím jistý? Potom bychom i my mohli něco pocítovat," starostlivě uvažoval Rhodan. „Na nás Pozemšťany to nepůsobí. Nezapomeňte, že Bestie jsou s touto galaxií a jejími obyvateli příbuzní, proto také může záření vyvolávat určitý druh ochrnutí u národů M-87."

Došli k východu. Venku bylo vidět zmateně pobíhající Dumfrie, rozpadlé budovy, odhozené zbraně. Agen Trumb otevřel venkovní ocelovou bránu a opatrně se rozhlédl. „Bestie nejsou nikde vidět." Vyběhl ven a chytil jednoho z prchajících Afanů za ruku: „Stůj! Kde je Luro Movan?"

Mladý Afan ukázal na rozpadlou budovu: „Tam tam byl. Je zraněný, ale žije." V hlase mu zněla panika, tykadla se mu chvěla.

Agen Trumb se divoce rozhlédl. „Tam nemůže být. Pokud není pod troskami, musí být někde tady na dvoře."

„Nemáme čas ho hledat, musíte se rozhodnout sám," naléhal Rhodan. Než mohl Trumb odpovědět, rozpadla se stěna za jejich zády a obě Bestie vyrazily jako rakety ven. Rhodan zaraženě pozoroval, jak Bestie srážejí ochrnuté Dumfrie a berou jim zbraně. O chvíli později už zase zmizely ve vedlejší budově. Jeden z nich cestou srazil doktora Liebera a zlomil mu ruku. Matematik sténal bolestí.

Přiblížila se k nim skupina Afanů, mezi kterými byl i Luro Movan. Bylo na něm vidět, že je v Šoku. Jeho tykadla mířila na Rhodana: „Tenhle muž je vinen. Musíme ho zabít"

Agen Trumb mu vstoupil do cesty. „Naši zajatci se chtějí pokusit svůj čin napravit. Pokud jim vrátíme zbraně, chtějí Bestie chytit."

„To jim věříte?"

„Nevím, ale Dwellion je tak jako tak ztracen. Proč nevyužít malou šanci?"

„Dělejte si, co chcete," vzdal to Afan.

„Dobrá, dostanete svoji výzbroj," konečně souhlasil Trumb.

„Počkejte!" vy křikl Luro Movan. „Pojistíme se. Naprogramuji čtyři roboty, kteří vás budou pořád sledovat. Pokud byste se chovali podezřele, zničí vás."

„Souhlasíme," rychle řekl Rhodan. Luro Movan dal pokyn a tři Afanové jim o chvíli později přinesli bojové kombinézy i zbraně.

„Co uděláme s Beriotem a Lieberem?" chtěl vědět John Marshall.

„Vezmete mě samozřejmě s sebou," řekl pobledlý doktor Lieber.

„Ne, vy zůstanete tady a ohlídáte doktora Beriota," rozhodl Rhodan. Agen Trumb slíbil, že oba vědce odvede do jedné z laboratoří. Pozemšťané se oblékli a přezkoušeli své zbraně. Agen Trumb jim přidělil jednoho průvodce a přidal několik dumfrijských zbraní. Pak vyrazili. Nad nimi se vznášeli čtyři létající roboti,

„Podívejte, to jsou naši hlídací psi," konstatoval Roi Danton.

„Pokud na ně vystřelíte, nebo uděláte nějakou jinou chybu, okamžitě ve vaší blízkosti explodují. Nic vás nezachrání," upozornil je Trumb.

Rhodan zamířil k nejbližšímu letounu a usedl do pilotního křesla. Masut, Danton a mutant se natěsnali s ním do malého prostoru. Rhodan naposled zamával Agenovi, pak se letoun odlepil od země. Směr cesty jim ukazovaly trosky, které za sebou Bestie zanechávaly. Vracející se tryskáč byl na obrazovce CRESTU IV dobře poznat. Atlan si oddychl, když vysílačka vlajkové lodi hlásila zachycený impuls. Bylo to pořádné riziko, vyslat malou vesmírnou loď na oběžnou dráhu Dwellionu a nechat ji tam několikrát planetu oběhnout. Atlan riskoval nejenom život pilota, nadporučíka Atara Kavinatiho, ale i život myšoba Guckyho. Ten měl za úkol spojit se s Johnem Marshallem.

Ještě než tryskáč přistál v hangáru, zhmotnil se Gucky na můstku CRESTU IV. Přistál rovnou na klíně plukovníku Akranovi. Ten, aby udělal Guckymu radost, předstíral, že je namíchnutý. Gucky tentokrát na jeho nadávky nereagoval, ale obrátil se rovnou na Arkonidana.

„Na Dwellionu vypuklo peklo," hlásil rozčileně. „Spojil jsem se s Johnem Marshallem. Perry osvobodil dvě Bestie, které teď pustoší celou planetu. Právě jsou na cestě k hlavní přepínací stanici planety. Než aby jim dovolili tam vniknout, zničí Dumfrijští vojáci raději celý Dwellion. To by pro Rhodana a ostatní znamenalo jistou smrt."

„Jen pomalu, nestačím té sledovat," napomenul ho Atlan. „Co se stalo s Rhodanem?"

„Rhodan, Masut, Danton a Marshall dostali zpět svou válečnou výbavu, aby mohli Bestie zničit, dřív než dosáhnou cíle."

„Co je s našimi vědci?" chtěl vědět hlavní technik Hefrich.

„Doktor Lieber je zraněný. Doktoru Beriotovi psychologové Dwellionu vymazali celou paměť. Oba vědci zůstali ve výzkumné stanici, kde je drží v zajetí." „Co říká Marshall, jakou mají naději na úspěch?" zeptal se Merlin Akran.

„Moc velkou ne. Věřím, že Bestie dohoním, ale neví, jak je mají zničit." Gucky pak vylíčil další podrobnosti, vysvětlil, proč Dumfriové nedokáží Bestie zadržet. „Nemůžeme připustit, aby naši přátelé přišli o život, až se Dwellion octne v palbě dumfrijských lodí, rozmístěných ve vesmíru," řekl Atlan.

„Co máme dělat, admirále?" chtěl vědět Akran. „Je Čas jednat!" rozhodl Arkonidan.

„Pozornost Dumfriů je teď soustředěná na Dwellion. Pochybuji, že se bude někdo teď starat o nás."

„Myslíte, že se můžeme ke Dwellionu přiblížit?1" ptal se, major Hegmar.

„Můžeme vyslat několik pomocných člunů, které by mohly ve vhodném okamžiku naše muže vzít na palubu," odpověděl Atlan.

Gucky vyskočil: „Můžu s Kavinatim zase vyletět? Bude lepší, když budu s Marshallem ve stálém styku," navrhoval plný elánu.

„To by bylo příliš nebezpečné," zamítl návrh Atlan. „Ted' vyrazíme s CRESTEM IV. Když se tam nedostaneme, vyšleme stíhačky.

Gucky protestoval, ale Atlan se nedal zviklat. Měl velkou starost. Nevěděl, jestli dokáže svému příteli pomoci. Všechno záleží na tom, jak se podán Rhodanovi a jeho přátelům zdolat Bestie. Atlan věděl o Halut'anech všechno a tak tušil, že to bude nerovný boj.

10.

Stopa Bestií vedla napříč kontinentem.

„Chtějí se dostat k přepínací stanici," informoval Agen Trumb Pozemšťany vysílačkou. „Nevím, odkud znají její pozici, ale směřují přímo k ní. Tam jsou všechny transmičery a jiné důležité přístroje. Pokud by hrozilo, že se tam dostanou, nechám Dwellion zničit."

„My zničení hlavní stanice zabráníme," slíbil Perry Rhodan.

„To musíte Bestie napřed chytit," odsekl Agen Trumb a přerušil

spojení.

Stopa vedla napříč kontinentem. Byla to cesta zkázy. Mrtví Dumfriové a Afanové, hořící parky, pobožené budovy.

Konečně se před našimi muži objevil veliký kruhový pavilon. V zahradě bylo plno mrtvých. Budova byla zčásti pobořená. A u tohoto pavilonu stopa najednou končila.

Dostihli jsme je," řekl Rhodan. „Přistaneme a vyhodíme budovy do vzduchu." Nad nimi se vznášeli hlídací roboti a nepřetržitě zasílali Lurovi Movanovi a Agenu Trumbovi zprávy o aktuální situaci. Rhodan použil vysílačku: „Máme je, druisi," sdělil Inženýrovi ze základny.

„Ted' je napadneme."

Pak přistáli.

Kluzák stál mezi několika vysokými keři, kde ho Bestie nemohly vidět. Muži se plížili k pavilonu mezi květinami a ostatními rostlinami. Jenom John Marshall zůstal pozadu. Seděl na pilotním sedadle kluzáku, aby mohl ihned startovat, kdyby museli jeho tři přátelé prchat.

Oro Masut nesl dvě bomby. Rhodan

a Danton ho kryli. Roi si otřel zpocený obličej a zašeptal; „Chtěl bych vědět, co tam ted' uvnitř dělají."

„Asi nevědí, kde se stanice přesně nachází a hledají nějakou stopu," uvažoval Rhodan.

Masut kýchl, když ho v nose zašimrala vůně květin. „Tady to voní jako v parfumerii," stěžoval si.

„Dávejte pozor na bomby. Nesmí vybuchnout moc brzy, nebo s nimi vyletíme do vzduchu i my," napomínal ho Rhodan.

Plížili se dál až k místu, kde už nebylo možné se krýt. Před nimi ležel mrtvý Dumfri. „Nedívejte se tam, to jenom znervózňuje," radil Rhodan.

„Já nejsem vůbec nervózní, naopak když vidím ty mrtvé chudáky, vím, že neriskuji zbytečně," odpověděl Ertrusan.

„Od kdy sympatizujete s Dumfrii?"

„Sám se tomu divím!"

Rhodan vytáhl jednu z těžkých dumfrijských karabin.

„Jsi připravený?" zeptal se svého syna.

„Samozřejmě, Oro Masut může začít," zachraptěl Danton.

Před pavilonem se najednou něco pohnulo.

„Stůjte! Přišli jsme pozdě. Bestie opouští dům!" zašeptal Rhodan.

Oro Masut se zvedl a něžně potěžkal bomby v ruce.

„Zůstaňte stát, vy blázne," rozkřikl se na něj Rhodan. Ertrusan jako by neslyšel, utíkal s napřaženými rukama vpřed. Danton zahájil palbu na obě chlupaté příšery, vzdálené sotva dvě stě metrů. Rhodan se přidal. Podle jeho očekávání palba na Bestie neměla žádný efekt. Oro Masuta si naštěstí ještě nevšimly.

„Tady nemůžeme zůstat, musíme zpátky ke kluzáku," řekl Rhodan a odkulil se o kousek dál.

„Co bude s Masutem?" vyrazil ze sebe Danton.

„Můžeme ho zachránit jenom s kluzákem." Rhodan se podíval k pavilonu a viděl, jak Ertrusan právě uhání přes volné prostranství. Byl div, že na něj Bestie ještě neútočily.

Rhodan a Danton utíkali k letounu. „Startujeme," křikl Rhodan na Marshalla. „Let'te co nejniž! Roji, vyhod' kouřové bomby." Letoun divoce vyrazil. Rhodan se vyklonil do půl těla ven. „Let'te níž!" volal na Marshalla.

Šikmo pod nimi ležel Masut v úkrytu za dvěma mrtvými Dumfrii. Byl ještě naživu, ztratil ale svoji zbraň. Zřejmě chtěl Bestie nejdřív k sobě nalákat a pak je zlikvidovat bombou.

Letadlem otřásla mohutná rána. „Střílejí po nás!"

Rhodan vyhodil několik kouřových bomb. Vítr mu zanesl kouř do očí. Kašlal a slzel. „Nevidím Masuta," křičel. Pod nimi se válel mrak kouře a jen chvílemi bylo možné zahlédnout dvě gigantické postavy, Danton na ně začal střílet, ale nedalo se poznat, jestli se trefil. Pak uviděli Masuta.

Ertrusan vyskočil a ruce si držel před obličejem. Kluzák se vznášel přímo nad ním, sotva metr nad zemí. „Tady jsme, Oro!" volal na něj Danton. Masut bleskově zareagoval a skočil. Za ním se objevila jedna z příšer a pálila z dumfrijské zbraně. Kabina kluzáku byla zasažena, vzduch vířil a za nimi se táhl ohnivý jazyk. Marshall se zhroutil v záchvatu kašle na sedadlo.

Najednou se vyjasnilo a oni pluh nad mraky. Vítr hvízdal v troskách kokpitu. „Nejste zraněný?" Rhodan se nakláněl nad Masutem.

Obličej, celý začernalý dýmem, se pohnul. „Ne," řekl Ertrusan.

Ozvala se vysílačka. Hlásil se Agen Trumb. Zdálo se, že ho situace, ve které se octli Pozemšťané, moc netrápí.

„Říkal jsem vám, že to bude těžká práce," poznamenal. Luro Movan se přidal: „Co máte v úmyslu podniknout teď?"

Rhodan se s potěšením nadechl čerstvého vzduchu a odpověděl:

„Budeme pokračovat v pronásledování.“

Nejbližší vhodná příležitost se naskytla v jednom malém údolí.

Rhodan si ho vyhlédl na mapě už dlouho předtím, než doletěli k horám. Letoun byl dost poškozený a tak letěli pomalu. Přesto se jim podařilo Bestie předstihnout. Už dvakrát vyhodili bomby, ale ani jednou se Bestiím nic nestalo. Změnily svoji strukturu a to je ochránilo.

Rhodan se nakláněl nad mapou. „Musím mluvit s Agenem Trumbem o tomhle údolí. Možná je tam nějaký průsmyk, kde bychom si mohli na Bestie počíhat.“

„Vy už jim neříkáte Halut'ané?“ zeptal se Marshall.

„Ne, nebylo by to fér vůči Tolotovi a Teikovi,“ vysvětloval Rhodan.

Pak se spojil a Agenem Trumbem. „Potřebuji od vás nějaké informace o zdejší krajině.“

„Tam, kde jste, se nacházejí tak zvané Hayledovy hory. Hned za nimi je potom hlavní stanice Dwellionu. Nemáte už moc času. Dal jsem rozkaz Dumfriům, aby vylétli se svými stroji na oběžnou dráhu kolem této planety. Zanedlouho bude Dwelliori zničen.“

Rhodan Inženýrova slova ignoroval. „Vaše úvahy mne nezajímají. Potřebuji vědět všechno o údolí, které tyto hory protíná. Je tam nějaká soutěska?“

„Áno, je přímo na konci údolí.“

„Dobrá, hned tam letíme,“ informoval ho Rhodan. „Připravíme Bestiím překvapení. Až tam dorazí, spadne na ně několik tun kamení.“

„Co se stane, když půjdou Bestie jinudy?“

„I o tom jsme přemýšleli, ale myslíme si, že spěchají a proto si zvolí tuto cestu.“

„Jsi hodně sebevědomý, Pozemšťane. Jen doufám, že budeš mít pravdu.“

Agen Trumb si odkašlal a přerušil spojení. Pak se otočil k Lurovi Movanovi: „Ti Pozemšťané mi imponují. Asi už se od vlivu Bestií osvobodili.“

Údolím vedla tmavohnědá cesta lemovaná keři s velkými žlutými květy. Chvilí před setměním přistál Marshall s kluzákem na malé plošině blízko východu z údolí. Rhodan a jeho syn vystoupili a šli prozkoumat okolí.

„Průchod je široký asi dvacet metrů. Skalní stěny jsou tu příkré.

Tamhle je dokonce velký převis. Tady bychom mohli Bestie zastavit," uvažoval Roi Danton.

Oro Masut se blížil s velkou bednou v nikách. „Máme všechno, co potřebujeme. Tím vyhodíme do vzduchu celou horu."

„Obávám se, že Bestie tuší, že by je tu mohla čekat past a že zvolí jinou cestu," řekl Marshall.

„Můžete mít pravdu, Johnne. Proto je sem musíme nalákat." „Ale jak to uděláme?" vyzvídal mutant. „O to se postarám já. Nalákám je sem. Mějte kluzák připravený, abych mohl naskočit, kdyby to pro mne začalo být nebezpečné." Danton už byl rozhodnutý. „Za chvíli bude tma. Bestiím to nevádí, vidí i v noci, v infračerveném spektru. Kdo by se o to pokusil, riskoval by Život." Rhodan se rozmýšlel, jestli má svého syna vystavit takovému nebezpečí. Zatímco pozoroval Masuta, jak se spouští dolů po skalách, Danton neváhal a zmizel.

„Našel jsem ve skále vhodnou škvíru," volal Ertrusan. „Tam se nálož vejde celá." O chvíli později už byl zase nahoře. „Hotovo, teď už se musíme jenom spolehnout na to, že k výbuchu dojde v pravou chvíli."

„Až bude tma, zapneme ochranné helmy. Jejich světlo Dantona povede. Kdyby přišly Bestie dřív než Roi, musíme se schovat." Mlčky nastoupili do kluzáku a vzletli. Rhodan si vyčítal, že syna nezadržel. Nebe bylo plné mraků, hvězdy nezářily. Nebylo vůbec nic vidět.

„Přistaňte na cestě!" rozhodl se najednou Rhodan. „Johnne, až vám dám rozkaz, ihned startujete, ať se venku děje cokoliv." „Ano..., pane!" Mutant si uvědomoval,

Že Rhodan se rozhodí, Že v nejhorším případě Roje obětuje.

„Já a Oro teď osvětlíme cestu pomocí našich reflektorů v helmách. Oro, vezměte si zbraň." Minuty utíkaly, ale nikdo se neobjevil. Najednou se ozval výkřik a ve stejném okamžiku se vynořil Roi Danton. „Jsou tady!" křičel.

Když byl asi pět metrů od kluzáku, objevily se i obě Bestie. Uháněly neuvěřitelně rychle. Danton obrovským skokem překonal poslední vzdálenost. „Start!" křičel Rhodan a kluzák ihned vyrazil. Jedna z Bestií ještě stačila do něj vrazit hlavou. Letoun zakolísal, v září reflektorů bylo vidět, jak Danton visí ve vchodu do kluzáku. Bestie začaly střílet, ale Marshall strhl kluzák stranou a ve vteřině už se letoun vznášel vysoko nad údolím. Rhodan s Masutem vytáhli

vyčerpaného Dantona do kabiny.

„Leťte k soutěsce! Tam je dostaneme!“ Letěli přímo k místu, kde Masut ukryl výbušniny.

„Počkáme, až se Bestie objeví. Jakmile je uvidíme, odpálíme nálož.“ Nemuseli dlouho čekat. Bestie přibíhaly, huby široce otevřené, zuby vyceněné. Rhodan nečekal a rádiem nálož odpálil. Marshall reagoval stejně rychle a vznesl se s letounem z úžiny. Údolí ozářil záblesk světla. Kopce se zachvěly, skály se bortily. Tisíce tun kamení se řítily do průsmyku jako lavina.

Ozvala se vysílačka.

„Zdá se, že se vám podařilo Bestie zastavit, naši čtyři pozorovací roboti nám předvedli záznam exploze,“ ohlásil se Agen Trumb.

„Bylo vidět, jak to Bestie zavalilo?“ napjatě se vyptával Rhodan.

„Ty mrchy se nalézaly právě v té úžlabině, musely zahynout,“ s uspokojením konstatoval Trumb.

„Dokázali jsme to,“ oddechl si Rhodan. „Teď konečně můžeme začít s Afany vyjednávat. Agene, slyšíte mne?“

Inženýr ze základny neodpovídal, zdálo se, že si rozmýšlí odpověď.

Pak se z vysílačky ozval sténavý povzdech, který Rhodana znepokojil.

„Co se děje?“ vyptával se.

„V lavině je vidět nějaký pohyb,“ šeptal Inženýr ze základny a Rhodan cítil, že se obává, že se Bestie zase vynořují. „Vidím je! Vyhrabávají se z kamenů. Dwellion je ztracen!“

Rhodan sklonil hlavu. Riskovali a prohráli. Bestie teď zamíří přímo k přestupní stanici a je jen otázkou času, kdy Dumfriové použijí atomovou bombu a Dwellion zničí.

Rhodan i ve chvíli čiré beznaděje horečně přemýšlel. „Gucky a Ras Čubaj se musí pokusit nás odtud dostat,“ obrátil se na Marshalla. „Zkuste se s nimi spojit!“

Muži mlčeli a pozorovali mutanta, který se koncentroval.

„Nic. Nemůžu navázat spojení.“

„Co teď?“ zeptal se Oro Masut.

„Uprchnout se nám asi nepodaří a Bestie sotva zastavíme,“ uvažoval nahlas Rhodan. „Ale sedět a čekat, až bude všechno zničené, taky nemůžeme.“

Mám nápad,“ luskl prsty Danton. „Ať nás Agen spojí s velitelem

dumfnjské flotily."

„Proč?" chtěl vědět Rhodan. Roi jim to vysvětlil.

Agen Trumb se po zavolání ihned ozval. „Potřebujeme spojit s velitelem flotily. Na vysvětlování není čas, ale myslím, že se nám ještě podaří Bestie zastavit. Pospěšte si," naléhal Rhodan, když Agen Trumb namítal, že to nemá žádnou cenu.

Pak se ale ozval ve vysílačce drsný hlas. „Tady je Karryl Orrayt, vrchní velitel flotily. Co chcete?"

„Je v blízkosti hlavní stanice nějaká možnost přistání?" vyptával se Rhodan. „Potřebujeme nějakou pomocnou loď, dost velkou, abychom se do ní vešli my čtyři i ty dvě Bestie," vysvětloval. „Dále zajistěte, aby na palubě byly antigravitační projektory, naše byly poškozeny a nemůžeme je použít. Kromě toho potřebujeme ještě nukleární bombu a dálkový spouštěč."

Chvilí bylo ticho. Potom se Dumfri ironicky zeptal: „Nic víc už nepotřebujete?" „Jen nežertujte. Každou vteřinu jsme blíž úplnému zániku Dwellionu," napomenul ho Rhodan.

„Nejsem blázen, abych vám přenechal loď s atomovou bombou na palubě. Jednak to nesmím udělat a za druhé nevím, k čemu by vám to bylo."

Rhodan se násilím přinutil jednat klidně. „Ujišťuji vás, že naše plánovaná akce je zaměřená jenom proti Bestiím. Zeptejte se Agena Trumba, on vám to potvrdí." „Dejte jim ten pomocný letoun ozval se hlas druze, který je poslouchal, „a pospěšte si."

Rhodan dal pokyn Marshallovi: „Letíme k hlavní stanici."

Kluzák vyrazil do temné noci k velké stanici, která zásobovala energií celý Dwellion.

Někde před nimi byly Bestie. Byly si jisté, že jsou neporazitelné a nic je nenutilo ke spěchu. Dantonův plán se zakládal na tom, že Bestie budou chtít co nejrychleji Dwellion opustit. Předpokládal, že se nechají zlákat přistavenou malou vesmírnou lodí a dají jí přednost před návštěvou hlavní stanice.

John Marshall ukázal nahoru nad kluzák: „Roboti nás stále sledují.

Agen Trumb chce zřejmě mít pořád čerstvé zprávy, jak postupujeme." Před nimi už zářila světla stanice. Bestie vidět nebylo. V okolí bílých budov nebylo vidět ani přistavenou loď. Pomalu se vznášeli nad planinou. „Tam!" zavolal Marshall. „Vidím letoun." Před nimi tiše přistávala válcovitá loď asi šedesát metrů dlouhá a dvacet Široká.

„Přistaňte vedle ní, Johne," vyzval ho Rhodan.
 Když vystoupili z kluzáku, objevily se na kraji plošiny Bestie.
 Rozhodovaly se, co mají udělat.
 Rhodan sáhl po zbrani. „Následujte mě!" zavolal na ostatní. Spolu s Masutem se dostali první do antigravitačního pole a pomalu stoupali.
 Danton zůstal stát a volal na Rhodana: „Já je nalákám." Zatímco ostatní tři muži vstupovali do letounu, Roi provokoval Bestie a pokřikoval na ně.
 Bestie se rozběhly napříč plošinou a obrovskou rychlostí se blížily.
 Danton se rychle vrhl do silového pole projektorů.
 „Střílejte!" křičel Rhodan na ostatní. Bestie mírně snížily tempo, začaly také pálit, ale dávaly si dobrý pozor, aby nepoškodily loď.
 Dantonův plán zřejmě vycházel. Masut zatím chytil vznášejícího se Dantona za nohy a vtáhl ho do lodi. Také Bestie se začaly vznášet vzhůru.
 „Zavřete vnitřní příčku a schovejte se na můstku," poroučel Rhodan.
 „Musíme jim zabránit dostat se na velitelský můstek dokud nebudeme dost vysoko, abychom mohli loď opustit a odpálit bombu." Zatajil dech, když slyšel, jak za nimi příčka zapadla. Bestiím bude trvat alespoň minutu, než se probourají dovnitř, a ten čas muži potřebovali.
 Danton a Masut zůstali v hlavním prostoru a schovali se, zatímco Rhodan a Marshall spěchali dál k můstku. Tam uviděli v pilotním křesle čtyři zabalené balíky. „Antigravitační projektory," radostně vykřikl Rhodan. „Karryl Orrayt nezapomněl!"
 Na druhém křesle ležely dvě bomby a zařízení pro dálkové odpálení.
 Rhodan rychle zastrčil obě bomby pod sedadlo, sebral dálkový ovládač a otevřel malé dveře u kabiny. „Tudy se můžeme ztratit," řekl.
 Marshall se mezitím už usadil u řízení a jeho ruce kmitaly nad ovládacím pultem. Páčky a spínače byly podobné jako v kluzáku. Z vnitřku lodě se ozývaly dunivé zvuky, jak se Bestie probourávaly hlavními dveřmi. Loď se zatím zvedla ze země a zamířila do výše.
 Rhodan zapnul antigravitační projektor a otevřenými malými dveřmi začal dovnitř proudit čerstvý vzduch.
 Roi Danton celý vyčerpaný přiběhl k Rhodanovi. „Masut se ještě drží. Bestie jsou už u hlavního vchodu." Rhodan mu připnul antigravitační projektor a strčil syna ke dveřím. „Dokážeš to?"
 Danton se jenom ušklíbl. „Samozřejmě!" S rozpaženýma rukama

vyskočil ven. Rhodan zatajil dech, pořád podezíral Karryla Orrayta, že jim nedal funkční přístroje. Naštěstí zbytečně, o chvíli později už viděl, jak se Danton klidně vznáší asi padesát metrů pod letounem. „Ted' ty, John! Přepni na automatického pilota a vyskoč!“ Marshall zarputile přikývl, chvíli manipuloval s ovladači a pak si navlékl antigravitační přístroj. Rhodan ukázal na otevřené dveře, ale mutant váhal. Chtěl nejdřív vědět, co má Rhodan v úmyslu. „Já počkám na Ertrusana,“ vysvětlil mu Rhodan. „Skočte!“ Marshall věděl, že už moc Času nezbývá. Za chvíli loď natolik zrychlí, že už nebude možné vyskočit. Venku v chodbě se ozvala exploze. Marshall přemýšlel, jestli ještě někdy uvidí Masuta. Naposledy se podíval na Rhodana a vyskočil. Perry se rozběhl přes místnost a otevřel spojovací dveře do chodby. Hned za dveřmi klečel Oro Masut a pátil na dvě Bestie, které se prodíraly otvorem z hlavní místnosti. Byla z nich vidět jen horní část těla. Mely sice dumfrijské zbraně, ale nestřílely. Věděly, že se musí co nejdřív dostat na velitelský můstek, pokud si chtějí zachránit život. Rhodan natáhl Ertrusanovi zezadu přes hlavu antigravitační projektor a zařal: „Zpátky, Masute!“ Ukázal mu na otevřené vnější dveře. „Doufejme, že se skrz ně protlačím,“ zamručel obr. Měl krví podlité oči a jeho ošklivý obličej celý zářil. Rhodan zatím zavřel dveře do chodby. Sotva to udělal, bylo slyšet, jak do nich narazilo těžké tělo. Ocelová stěna se celá prohnula. Bylo jasné, že druhý úder už nevydrží. Právě ve chvíli, kdy Masut vyskočil z lodí, prolomily se dveře a jedna obluda vpadla na velitelský můstek. Rhodan viděl, jak na něj upírá oči plné nenávisti. Pak začala pálit ze zbraně. Rhodan vypadl ze dveří do venkovního prostoru po zádech a těsně nad ním šlehl horký výstřel. Velké zrychlení odneslo loď daleko od něj, mimo dostřel. Byli zachráněni. Rhodan se rozhlédl. Pod nimi se rýsovala bílá skvrna, hlavní stanice Dwellionu. Dumfrijská loď mířila přímo do vesmírného prostoru, za chvíli ho dosáhne. Rhodan sáhl po automatickém spínači. Zmáčkl. Nebe nad Dwellionem se rozsvítilo a ozval se hlasitý výbuch. Ve chvíli, kdy si Bestie představovaly, že jsou v bezpečí, byly zabity atomovým výbuchem.

Za necelou minutu se nad našimi čtyřmi muži objevil tryskový letoun. Roi Danton zvedl obě ruce nad hlavu a vykřikl; „Tady jsme!“ „Buď zticha,“ napomenul ho Rhodan. „Však nás vidí.“

„Mám spojení s Guckym,“ vzrušeně hlásil Marshall. „Ptá se, jestli můžeme chvíli počkat nebo jestli nás má hned nalodit.“ „Ať se šetří, bude svoji sílu ještě potřebovat,“ řekl Rhodan.

Tryskový letoun se zapnutými antigravitačními přístroji plul těsně vedle nich. Venkovní dveře se otevřely a ukázala se v nich tmavě hnědá postava.

„Zdravím, Rasi,“ pozdravil teleportéra Rhodan.

„Jsem rád, že vás zase vidím, šéfe, všechno v pořádku?“

„Ano, ale je tu ještě práce pro vás i Guckyho. Musíte dopravit naše vědce z Dwelionu na loď.“

Čubajův obličej se roztáhl v Širokém úsměvu. „Mrňous a já jsme se už báli, že nás nebudete potřebovat.“

Doktor Lieber se sám sebe opakovaně ptal, jak je to dlouho, co je Perry Rhodan a tři další muži opustili a vydali se za Bestiemi.

Dumfrieové je s doktorem Beriotelem zavřeli do jednoho z pokojů na testovací stanici a už se o ně nestarali. Jenom jednou jim nějaký voják přinesl něco k pití.

Většinu času proseděl doktor Lieber vedle svého kolegy, jen občas se neklidně prošel po pokoji a přemýšlel, co se asi venku děje. Ruka ho bolela, takže nemohl ani spát. Najednou otřásla stanicí exploze.

Doktor nemohl tušit, že se právě v atmosféře zhmotnil tryskový letoun, který přilétl z kosmu a vyvolal tak větrnou bouři a zemětřesení. Zneklidnila ho představa, že se Bestie možná vrátily. Vstal a přistoupil ke dveřím. Venku bylo ticho. Hlavní matematik byl realista a nepochyboval, že Afanové budou chtít planetu "zničit, když se Rhodanovi nepodaří Bestie zneškodnit. Přitiskl ucho na dveře.

„Nazdárek, Josefe,“ uslyšel za sebou jasný hlásek. Rychle se otočil a spatřil uprostřed pokoje usmívajícího se Guckyho.

„Co to znamená, Josefe? Pro tebe jsem vždycky jenom doktor Lieber,“ řekl a nedal na sobě znát radostné překvapení.

„Tak tedy doktore Josefe. Teď vezmu s sebou Jeana a zmizím. Ty si dělej co chceš,“ odpověděl mu Gucky.

„Hej, to nemůžeš myslet vážně. Tak si mi říkej jak chceš, ale vrať se pro mne.“ „Ne!“ tvrdě ho odbyl Gucky, vzal doktora Beriota za ruku, vrhl na doktora Liebera zničující pohled a zmizel.

„To přece nemůže být pravda, přece by mě tady nenechal. Určitě se musí vrátit," koktal doktor.

V té chvíli se vedle něho zhmotnil Ras Čubaj. „Zdravím, doktore, jak se cítíte?" pozdravil. Doktor Lieber zapomněl na bolest i strach a docela neakademicky zaklel.

„Co je to s vámi?" nechápal teleportér a pomyslel si, že doktor je v zajetí už dlouho a moc prodělal. Už se dál nebavil, vzal vědce za rameno a teleportoval se s ním na palubu tryskáče.

Tryskové letadlo se vrátilo do hangáru CRESTUIV. Vlajková loď se vrátila do ochranné zóny rudého slunce. Všichni zajatci z Dwellionu byli na palubě. Oba doktoři byli ošetřováni na nemocničním oddělení.

Hned po návratu na CRESTIV se Rhodan spojil s Agenem Trumbem.

Znova se omluvil za to, že Bestie pustil na svobodu a zároveň se pokusil s Inženýrem ze základny vyjednávat. Pokud by jeho žádost Agen Trumb a Luro Movan odmítli, musel by se Rhodan obrátit na planetu, kde Bestie žijí a spojit se s nepřáteli Budovatelů centra. V systému žlutého slunce bylo dlouho ticho, žádná odpověď nepřicházela.

„Musíme se už rozhodnout," naléhal Atlan. „Měli bychom co nejdříve vyrazit." Rhodan se podíval na hodinky. „Ještě chvíli počkáme," rozhodl. „Na Dwellionu panuje chaos, potřebuji čas, jistě se s námi spojí."

Možná, že den návratu do mateřské galaxie není daleko, ale musejí mít trpělivost.

Rhodan se podíval na Atlana, který se pohodlně usadil ve svém křesle a řekl: „Vždycky jsem byl proti spěchu při jednání. Počkáme."